

IANUARIE 1998

Curierul dventist

REVISTĂ LUNARĂ DE INFORMAȚII ȘI INSPIRAȚIE PENTRU AȘTEPTĂTORII REVENIRII LUI HRISTOS

1997 RETROSPECTIVA
1998 PERSPECTIVE

4 Retrospectivă -
Perspective

10 Adventiștii și
serviciul militar

12 Evangheliști plini
de entuziasm

13 Harul transformă
complet

17 Să-i ajutăm pe
finerii noștri să înțe-
leagă Evanghelia prin
viața noastră

22 Iona și frații săi

Editorial
3

Colțul copiilor
21

Necrolog
24

În numărul viitor:

Permanență
și schimbare în
mișcarea adventă

Încercătură spiritualistă?

L-aș ruga respectuos pe fratele Gily Ionescu să ne dea un răspuns scris în *Curierul Adventist* la următoarele întrebări, cu care se confruntă comunitatea noastră:

- Ce ne puteți spune despre homeopatie?
- Noi, fiind creștini adventiști, putem accepta tratament homeopatic, dacă este prescris de medic?

O parte dintre membrii comunității noastre nu au nici o noțiune asupra acestui fel de tratament și l-au folosit în mod inconștient.

Alți membri l-au folosit în mod conștient, dar au fost informați că medicamentele fuseseră agitate mecanic în fabrică și deci nu au încercătură spiritualistă.

Iar o a treia grupă o reprezintă membrii care sunt intrigati și nu acceptă tratamentul homeopatic, susținând că este o metodă spiritualistă.

Vă rugăm să ne dați un răspuns competent, care să-i lămurească pe cei doriți.

Rahela Bălașa, coordonator al departamentului de sănătate, Băicoi, Prahova

Biserica adventistă nu recomandă tratamentul homeopatic. În numărul viitor al Curierului Adventist, va fi publicată o declarație adoptată de Departamentul de Sănătate al Conferinței Generale, care se referă la practicile medi-

cale alternative, între care și homeopatia. - Dr. Gily Ionescu

Curierul Adventist
și pentru neadventiști?

Am o întrebare către redactorul *Curierului Adventist*: Publicația *Curierul Adventist* este numai pentru membrii bisericii sau și pentru persoane interesate din afara bisericii?

În comunitatea noastră s-a discutat aceasta și unii frați au spus că revista *Curierul Adventist* este numai pentru membrii bisericii. Dacă se poate, vă rog să publicați răspunsul în *Curier*.

Anonim

Curierul Adventist este în primul rând pentru membrii bisericii. - Redacția

Minunile și biserica
adventistă

Teribilul accident de la Bacău m-a lăsat fără glas trei zile. Sutele de întrebări care mi se ridicau în minte se loveau de tot felul de răspunsuri tradiționale. Suport greu asemenea situații, deoarece mă pun în locul celor în cauză. Tot timpul cât am stat în fața celor „adormiți”, doream să văd o minune. Ceream ceva imposibil?

Una dintre prelegerile Săptămânii de rugăciune avea titlul „Minunile și biserica adventistă”. Servi-

ciul divin de înmormântare ținut la Labirint a fost o lecție de istorie experimentă. Toți vorbitorii au exprimat ce au simțit în acele momente, dar nu s-a făcut nici cea mai mică aluzie la cererea ca Dumnezeu să facă o minune. Eu așteptam așa ceva.

Domnul știa că minunile nu vor convinge inimile din care lipsește credința. Acest dar nu este o concluzie intelectuală. Este un dar spiritual. Credința este exercitată prin darul de a face minuni de orice fel. Darul credinței și cel al puterii de a face minuni ne sunt promise prin Duhul Sfânt.

Dumnezeul nostru este un Dumnezeu al minunilor. Ca să facem parte din sfera activității supranaturale a lui Dumnezeu, trebuie să cerem cu credință Duhul Sfânt.

Mă întreb: Sunt sănătos când cer o minune? Nu trăim acele timpuri ale revărsării Duhului Sfânt? Nu avem credință nici cât bobul de muștar? Nu cei „unși” sunt chemați la o așa lucrare?

Cred că ar fi o minune să văd această scrisoare publicată și să găsesc răspunsuri la aceste întrebări.

„Până acum, n-ați cerut nimic în Numele Meu: cereți, și veți căpăta, pentru că bucuria voastră să fie deplină” (Ioan 16,24).

Gili Antea, București

Publicația oficială a Bisericii
Creștine Adventiste de Ziua a
Șaptea din România.

Apare lunar, sub coordonarea
Comitetului Uniunii.

Redactor Adrian Bocăneanu

Consultanți Aron Moldovan,
Ioan Câmpian-Tătar, Adam Engel-
hardt, Teodor Huțanu, Virgil Pelcu,
Teofil Petre, Iosif Suciuc, Victor
Zgunea

Colaboratori speciali Ioan Buc-
lucian, Lucian Cristescu, Viorel
Dima, Lazăr Forray, dr. Gily
Ionescu, Gheorghe Modoran,
Emilian Niculescu

Secretar de redacție
Mihai Ghioaldă

Tehnoredactare George Toncu

Adresa redacției:
Curierul Adventist, str. Labirint 116,
74124 București, Oficiul poștal
20, tel. 323 48 95.

Către cititori: Pagina pentru scri-
sori este un spațiu de dialog în
care să puteți comunica sug-
estii, reacții la articolele publi-
cate, preferințe pentru anumite
subiecte sau abordarea unor
probleme pe care le socotiți im-
portante. Ne cerem scuze dacă,
din motive de spațiu, vom refor-
mula unele scrisori mai lungi.

De asemenea, primim cu plă-
cere manuscrise nesolicitate. Sunt
binevenite informații și inițiative

din viața comunităților. Apre-
ciem articole care tratează as-
pecte legate de experiența
personală și puncte de vedere
asupra problemelor majore care
ne confruntă.

Imprimată la Tipografia
Viață și sănătate.
Adresa: str. V. Braniște nr. 29,
tel. 323 48 95.

ISSN 1220 - 6725
Anul LXXV nr. 1

Harul irezistibil

Epistola lui Pavel către Filimon - atât de scurtă că poate fi citită dintr-o suflare și atât de mișcătoare că îți oprește suflarea - aduce laolaltă trei persoane: pe Pavel, autorul, pe Filimon, destinatarul, și pe Onisim, purtătorul și subiectul scrisorii. Ei diferă foarte mult unul de altul, dacă ne gândim la împrejurările în care au primit Evanghelia.

Pavel fusese cândva un evreu strict și intolerant. El avansase în iudaism mai rapid decât oricare dintre colegii săi de generație. Apoi dusese cel mai departe Evanghelia - oriunde și oricui. Acum el este în lanțuri, dar nu în temnița romanilor, sub acuzațiile iudeilor. El este înțemnițatul lui Hristos. De aceea, el este activ - prin scris, prin legăturile pe care le poate cultiva cu biserica, prin mărturia pe care o dă în cercul limitat, asupra căruia are o influență, și prin rugăciunile lui continue.

Filimon era un creștin bogat din Asia Mică. Convertirea lui la Hristos era rezultatul lucrării misionare a lui Pavel.

Onisim se afla în cea mai josnică situație posibilă pentru vremea antică. El fusese sclavul lui Filimon, dar fugise de la el, probabil furând ceva de la stăpânul său. Ca sclav fugit, nu mai avea nici o protecție. Dacă era prins, putea fi omorât fără judecată, supus unor pedepse brutale sau pus la o muncă atât de grea, încât să-i aducă pieirea. De aceea, sclavii fugiți se refugiau în orașe mari, îndepărtate de locul de origine, sau în zone nelocuite.

Dar toți cei trei sunt acum aduși laolaltă de Evanghelia lui Hristos. Va putea Evanghelia să rezolve această situație gravă? Nu

este doar un conflict personal între Filimon și sclavul său. Legile și mentalitatea timpului obligau la restabilirea dreptății prin forță. Iertarea și pacea par o utopie.

Un statut nou, în Hristos

Prin jertfa Sa, Domnul a desființat barierele care îi separă pe oameni. „Nu mai este nici iudeu, nici grec; nu mai este nici rob, nici slobod; nu mai este nici parte bărbătească, nici parte femeiască, fiindcă toți sunteți una în Hristos Isus“ (Gal. 3,28). Aceasta nu este doar o predică mișcătoare, ci o realitate vie. „Una în Hristos“ cuprinde răspunsul crizei grave dintre Onisim și Filimon. Pavel poate să mijlocească pentru împăcare pe acest temei, pentru că el însuși trăiește prin Hristos.

Drumul amar și dulce al iertării

Ne putem imagina cum Pavel și Onisim au discutat adesea, în modul cel mai serios, dacă era cu adevărat necesar ca Onisim să se întoarcă la Filimon. Nu era greu să se găsească argumente că nu: sclavia era în sine o mare nedreptate, iar justetea fugii lui Onisim fusese confirmată prin providența întâlnirii cu Pavel, urmată de convertire și de slujirea lui pentru Pavel. Dar relațiile sunt mai importante decât argumentele. Cei doi hotărâsc în cele din urmă că Onisim trebuie să se întoarcă. Pavel va face pentru el tot ce poate mai bine - va scrie o scrisoare mișcătoare, se va ruga - dar Onisim trebuie să facă drumul înapoi.

Și noi trebuie să facem drumul înapoi, dacă dorim iertarea și împăcarea. Nu-i așa că uneori este groznic de greu - te împotrivesți cu toată ființa, iar mintea fabrică

diferite argumente că nu trebuie să te întorci, că nu trebuie să ceri iertare. Simți că nu vei supraviețui acestei rușini.

Într-adevăr, în pocăința adevărată murim. Lupta se termină, dreptatea noastră se năruiește. Și în același moment începe o viață nouă, o relație nouă.

De când n-am mai gustat fericirea împăcării? Zece ani de buze strânse și de priviri reci nu valorează cât experiența inconfundabilă, căldura vindecătoare și învierea spirituală ale iertării. Într-o zi, băiatul nostru cel mai mic, care are șase ani, ne-a spus: *Știi ce mă face să-mi cer iertare? Îmbrățișarea care urmează.*

Harul este irezistibil

Cerându-i să-l primească fără pedeapsă obligatorie în acel timp, Pavel îl pune pe Onisim într-o situație foarte delicată. Aceasta însemna o sfidare a regulilor societății. Mai mult decât atât, Pavel sugerează cu delicatețe ca Filimon să-l elibereze pe Onisim și să-i restituie, pentru a lucra împreună. O asemenea chemare pentru un sclav era de neconceput.

Nu este uimitor că Pavel nu a chemat vreodată la desființarea sclaviei? De altfel, o asemenea proclamație s-ar fi dovedit sinucigașă în condițiile antichității. În schimb, Pavel apelează mereu la iubire, iubire în Hristos. Aceasta a adus libertate pentru sclavi.

Ca și eliberarea sclavilor, orice libertate vine din inima celui care-L primește pe Isus. Sub asediul harului, așa cum a căzut sclavia, vor cădea resentimentele, neîncrederea, aroganța socială, națională sau religioasă, spiritul competiției și izolarea. Acestea sunt împrejurările în care se demonstrează că „harul Meu îți este de ajuns; căci puterea Mea în slăbiciune este făcută desăvârșită. Deci mă voi lăuda mult mai bucuros cu slăbiciunile mele, pentru ca puterea lui Hristos să rămână în mine“ (2 Cor. 12,9).

ab

1997

1998

Și la începutul acestui an, președinții celor șase conferințe au fost invitați să răspundă, pentru cititorii noștri, la câteva întrebări, schițând un portret al anului încheiat.

1. Care au fost evenimentele și experiențele cele mai semnificative ale anului 1997?

2. În ce domeniu ați avut cel mai promițător progres?

3. Apostolul Pavel lauda în mod deschis unele dintre bisericile în care lucrase. Ce comunități sunt pentru dv. o mare bucurie? De ce?

1 Anul 1997 a fost plin de experiențe și evenimente. Este destul de dificil să te limitezi doar la

câteva dintre bogatele dovezi ale prezenței lui Dumnezeu în călăuzirea Conferinței Banat, dar, dacă este nevoie să amintesc câteva dintre ele, m-aș opri la Congresul național al tinerilor adventiști, desfășurat la Timișoara. Pe lângă atmosfera sărbătorească s-a manifestat un spirit de sinceritate și maturitate, când s-a prezentat nevoia de a lucra pentru alții.

Apelul pentru misiune externă a fost lansat ca o premieră pentru generația noastră din România. Peste 180 de tineri au ieșit în față, exprimându-și dorința de a lucra pentru Domnul și pentru salvarea oamenilor în afara granițelor țării. Acum numărul acesta este mult depășit, deoarece am înregistrat la conferință și alte decizii din partea celor care atunci nu au fost prezenți sau nu au putut să-și exprime răspunsul față de solicitarea făcută. Acest lucru cred că s-a întâmplat și la alte conferințe. Este cu adevărat revelatoare această deschidere și receptivitatea membrilor bisericii, și în mod special a tinerilor, spre nevoia lucrării mondiale.

Ocaziile de instruire pentru slujire au fost destul de multe pentru toate departamentele, mai ales la

Adam Engelhardt,
președintele Conferinței Banat

1 Încheierea legământului cu Mântuitorul prin botez rămâne experiența și evenimentul de

căpetenie al anului 1997. De multe ori am trăit cu emoție acest moment, când tot atâția noi surori și frați s-au adăugat familiei advente din Conferința Moldova. Cu bucurie reținem cele 25 de sărbători pentru consacrarea noilor case de rugăciune. Permiteți-mi să le nominalizez, după județul de care aparțin: *Suceava* - Argel, Capu Codrului, Dumbrăveni, Moldovița, Satu-Mare, Todirești și Udești; *Iasi* - Horlești, Poienița, Schitu Stavnice, Scânteia și Todirești; *Botoșani* - Cuza Vodă, Dorobanți (Satu Nou), Miorcani și Vârful Cimpului; *Galați* - Galați Betania, Grivița, Suceveni și Traian; *Vrancea* - Calieni, Rimniceni, Vizantea; *Neamț* - Bicazu Ardelean și Târgu Neamț. Tot în anul 1997 au fost hirotoniți șapte pastori, atât de așteptați de holdele de suflete, care doresc ziua mântuirii. Credem că această înșepțită binecuvântare va contribui la desăvârșirea sfinților, în vederea slujirii. Îi îmbrățișăm cu dragoste pe acești scumpi slujitori ai Evangheliei: Gabriel Ban, Mircea Constantinescu, Gabriel Dincă, Constantin Iosub, Ticu-Mohorea, Eugen Profir și Virgil Sandu.

Teodor Huțanu,
președintele Conferinței Moldova

1 Ceea ce, până nu de mult, era noutate acum a devenit fapt obișnuit. Setea de nou nu a

dispărut; activitățile promovate de Asociația pastorală, în mod deosebit ramura de evanghelizare, au primit în fiecare an planuri noi, de mare valoare, care și-au găsit aplicația la nivelul comunităților.

Și totuși, dacă ar fi să consemnez ceva deosebit pentru anul care a trecut, aș evidenția inaugurarea a unsprezece comunități, dintre care două mari, din Târgoviște și București.

În anul evanghelistic septembrie 1996 - septembrie 1997, ca urmare a acțiunilor NET '96, și CNE, în conferința noastră ritmul de creștere a ajuns mai mult decât dublu, de la 4,02% la 9,29%. Aceste realizări sunt pentru noi motive de speranță și de încredere în viitor.

2 Aș putea sublinia acel reviriment al creșterii la evanghelizare și progresele făcute la departamentul Tineret. Am organizat, aproape în toate districtele, grupe de tineret și există planuri concrete pentru categoria „licurici”. Acesta este punctul forte al conferinței noastre și apreciem faptul că ceea ce se face în acest domeniu a trecut de mult de granițele țării, iar

Teofil Petre,
președintele Conferinței Muntenia

RETROSPECTIVĂ

PERSPECTIVE

4. Care este îngrijorarea cea mai mare privind viitorul lucrării din conferința dv.?

5. Stăm în fața unui an bogat în evenimente - adunări generale la comunități și conferințe, NET '98 etc. Ce doriți să transmiteți credincioșilor din conferința dv.?

I Anul 1997 a avut, pentru noi, semnificația unui pas mai aproape de țintă.

După semănatul NET-ului, a urmat consolidarea și secerișul. Fiecare eveniment trăit a fost semnificativ, în măsura în care a ajutat la apropierea sufletului de Dumnezeu. Botezul celor aproape 900 de suflete a provocat o mare bucurie cerului și nouă. Am trăit satisfacții deosebite în cadrul programelor de inaugurare a celor 9 biserici construite în localitățile: Țigănești, Întorsura, Cervenia, Ulmeni, Opiana, Crângu, Siliștea Gumești, Nenciulești și Sfîntești. Aceste biserici sunt o mărturie în favoarea Domnului și a credincioșilor Lui.

Oricine poate înțelege câtă satisfacție spirituală revarsă Domnul, ca dar, în cadrul celor 115 campanii de evanghelizare pe care le-a trăit conferința noastră.

Pe teritoriul conferinței noastre, sunt dureros de multe localități în care nu există nici un adventist. În anul 1997, 93 de localități au cunoscut mesajul evanghelic, prin misionarii bisericilor noastre.

Tot ce am trăit prin har a fost semnificativ, fiind greu să stabilești „primul între egali”. Dar, dacă trebuie s-o facem, cum am putea uita hirotonirea a șapte colegi pastori?

*Virgil Peicu,
președintele Conferinței Oltenia*

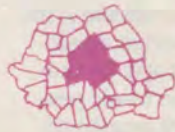

I Prin prisma întrebării puse, pentru noi, 1997 nu a fost un an al lui Ilie, cu foc, furtună, vânt

și cutremure, ci mai degrabă l-aș privi ca pe un an al lui Elisei, în care Dumnezeu a lucrat cu putere, într-un mod mai puțin spectaculos, dar cu o eficiență benefică pentru biserică. Îmi este greu să pun într-o ordine cele întâmplate. Continuarea seriei evangheliste NET '96 din primăvară, evaluarea secerișului evanghelic anual cu tot ce cuprind aceste întâlniri, începutul atât de așteptat al hirotonirii unora dintre colegii noștri (frații Csergezan Bernard, Ilyes Ianos Bela, Orban Ioan și Ioan Gheorghe Rotaru), intrarea într-un nou sediu de conferință, precum și noile posibilități de studiu, sunt doar unele dintre experiențele noastre care ne-au întărit relația cu Dumnezeu.

2 Linia ușor ascendentă a graficului evoluției numărului de membri din conferința noastră, care se apropie ușor de 8.000, este unul dintre aspectele spre care se concentrează atenția noastră. Creșterea lentă este sigură și promițătoare. Sunt uimit uneori de spiritul de sacrificiu al membrilor

*Isosif Suciu,
președintele Conferinței
Transilvania de nord*

I Evenimentele anului 1997 au adus convingerea fermă că bunul Dumnezeu este la cârma bisericii Sale. Conti-

nuitatea lucrării Evangheliei se concretizează prin realizări dorite de noi.

Conferința noastră a trăit împliniri fericite prin inaugurarea a șase noi case de rugăciune, dedicate cu însuflețire pentru slujirea și închinarea datorate minunatului nostru Salvator. Astfel, Brașov „Betel”, Acățari, Aluniș, Cristești, Fițcău și Zărnești rămân ca mărturii ale entuziasmului și abnegației unui popor care are viziune profetică.

Realizarea noului sediu al Conferinței la Târgu-Mureș este un eveniment care va rămâne pentru 1997 ca o împlinire mult așteptată. Organizarea bisericilor locale Hodac și Fărăgău constituie o experiență a poposirii Evangheliei în noi localități împreună cu marile implicații în misiunea globală.

Experiența cea mai semnificativă a anului 1997 a fost bucuria roadelor NET '96, cu binecuvântările și răsunele lor, care nu s-au stins nici acum.

Experiența alcătuirii grupelor mici este înfăptuirea de seamă în vederea noii recolte a anului 1998. Preamărim pe Dumnezeu pentru aceste experiențe și-L rugăm să ne conducă la biruință deplină.

*Victor Zgunea,
președintele Conferinței
Transilvania de sud*

tineret. Exploratorilor le-a venit rândul, după un timp atât de îndelungat de așteptare. Este o adevărată înviorare între tineri, prin programul exploratorilor. Vreau să mă refer la o tabără din august 1997, desfășurată la Izoi-Moneasa, la care au participat 210 exploratori și instructori. Ea a fost numită Ararat, și acesta s-a dovedit un nume deosebit de potrivit.

Deși plouase destul de mult, tot timpul desfășurării taberei a fost o vreme special pregătită de Dumnezeu pentru acești minunați tineri. În ultima zi, după învestirea participanților, a început o ploaie torențială, care a ținut toată noaptea următoare și duminică, ziua de întoarcere acasă. Totul era acoperit cu apă, iar drumurile erau doar niște insule pentru potopul de ape. Era pregătit un camion care să-i coboare împreună cu toate bagajele. La primul transport, compus din 40 de copii, bagaje, corturi, bucătărie etc., după aproximativ 300 de metri, malul drept al drumului a cedat sub greutatea camionului, care s-a răsturnat și a basculat tot ce era în el. Dumnezeu a oprit camionul într-o poziție în care să nu se facă nici un rău mare. Acest accident, care putea să transforme bucuria și succesul lucrării făcute într-o mare jale, a fost un element în plus care a întărit și mai mult încrederea celor 210 participanți, a familiilor lor și a bisericilor din care erau, în Dumnezeu cel Atotputernic care îi ocrotește pe copiii Săi în orice încercare.

2 În 2 Corinteni 1,27, Pavel spune că „Dumnezeu a ales lucrurile slabe ale lumii ca să le facă de rușine pe cele tari...” La noi, Dumnezeu Se folosește și de lucrurile tari, dar, în mod special în 1997, a dat curaj și avans celor „slabe”. Pentru Conferința Banat, județul Caraș-Severin este un obiectiv al acestui mandat. S-au înființat noi comunități și grupe, însă în două dintre aceste noi comunități, Oravița și Oțelul Roșu, predicarea Evangheliei a avut un mare succes. La Oravița, în urma unui program evanghelic susținut de fr. Rusu Gheorghe

Însă același an 1997 nu a vrut să treacă fără a ne coborî și prin calea suferinței. Mai întâi o boală

nemiloasă a răpus-o pe Anișoara, soția pastorului misionar Emanuel Pițurlea și mama a doi copii. Am plecat de la mormântul ei cu o mai puternică credință în înviere. Apoi a urmat accidentul care ne-a obligat să ne luăm rămas bun de la o parte a viitoarei echipe a postului adventist de radio „Vocea Speranței” Bacău. Vom continua să purtăm, alături de soții și membrii familiilor lor, suferința de dorul apropiatei reîntâlniri cu Laura Ban și Cristina Onea, cu Ingrid Stănescu și micuțul ei Albert. Gândindu-ne la cei îndurerăți, să adăugăm la rugăciunile noastre pe Dinu Dobândă, precum și pe Doinița și Anca Ciobanu, care încă sunt legați de patul suferinței. Ridicându-ne fruntea spre cer, li mulțumim Tatălui că este atât de aproape de noi, mulțumim familiei advente din România și din toată lumea, care ne-a asigurat în diverse moduri că nu suntem singuri. Sângele Golgotei ne-a înfrățit într-o minunată și statornică unire.

2 Construirea de case de rugăciune pentru noii membri ai bisericii a devenit o constantă a activității noastre. Dincolo de ziduri, se află sacrificiul și credințioșia în partea Domnului, ca o permanență în atitudinea și practica generală ale frățietății noastre din Moldova. Le transmit aprecierea și rugămintea de a nu obosei, căci răsplătirea s-a apropiat. Un progres îmbucurător ne-a adus programul grupelor mici, a cărui deviză este: „Biserica la lucru!” La această dată, sunt deja constituite 810 grupe mici, în care activează 4.999 de membri, iar numărul lor este în creștere.

3 O mare bucurie ne-au adus noile biserici Vizantea (Vrancea) și Dolhești (Suceava). La Vizantea, majoritatea membrilor comunității pentecostale au ales să devină adventiști, convertind până și menirea construcției, destinate a fi

acum suntem în legătură cu alte organizații cu tradiții vechi, fie pentru a ne ajuta, fie chiar pentru a învăța din experiența noastră.

La sfârșitul anului trecut, am hotărât să tipărim studii biblice și pentru tinerii care trec de la juniori la ceea ce numim acum „companioni”. Este un lucru bun, care se face în puține țări din lume.

3 Sunt atâtea comunități mici și modeste, știute doar din statistici, care trăiesc credința și îl onorează pe Dumnezeu, dovedind un caracter deosebit! Ca niște luminițe, își fac datoria cu smerenie, cu simțământul că aparțin unei familii mari - poporul lui Dumnezeu. Sunt și comunități mari, care au influență și care pot da un ton în viața bisericii. Nu pot să nu menționez măcar câteva care, prin modul lor de a fi, te pot impresiona până la uimire și lacrimi.

Valea Bujorului este o comunitate în formare, a cărei construcție modestă s-a ridicat prin munca și sacrificiul unui singur om. Neglijând munca pentru el și familia lui, sacrificând totul pentru a avea și în comuna lor un locaș de închinare, cu sprijinul celor câteva surori și al copiilor, casa de rugăciune este aproape de finalizare.

În comunitatea Perișoru (Călărași), o mână de oameni s-au bucurat să-și construiască și ei o casă de rugăciune, pentru că, de multă vreme, se adunau în casa unui frate. Smeriți și sfoși, parcă dorind ca nimeni să nu știe ce fac, ne-au anunțat că este gata și să o trecem doar pe numele bisericii. Și ceva bani dați la facerea actualui, au mai putut continua finisările. Și ca acestea mai sunt încă multe: Kogălniceanu, Dărăbeni, Valea Sâlciei, Mărgineanu, Luciu și încă multe altele.

Nu mi-ar ajunge vremea să vorbesc despre sacrificiile copiilor lui Dumnezeu din locuri uitate poate de noi, dar nu și de Dumnezeu. Dragostea lor și credințioșia pe care o dovedesc să le fie răsplătite de Părintele Atoatevăzător.

Numele lor sunt:
Adrian Butuc,
Ciprian Crăciun,
Corneliu Dafina,
Ionel Lascu, Cor-
neliu Predie, Flo-

rin Pauliuc și Nicușor Zamfir.

2 În orice domeniu în care am contat pe împlinirea datoriei omenești, unită cu su-pravegherea și împlinirea divină, am observat progres. Dar ne-am bucurat când eforturile depuse pentru întărirea nucleelor formate în zonele albe au primit confirmări pozitive. Experiențele cele mai fervente s-au născut între cei ce au luptat pentru deschiderea de noi frontiere. Ne-au încurajat noile abordări în colportaj și suntem fericiți pentru climatul relațional între pastori.

Avem convingerea că semnalele promițătoare primite în activitatea cu tineretul se vor transforma în mari biruințe. Veștile bune, izvorâte din activitatea Liceului Adventist din Craiova, bucură inimile părinților spirituali și fizici. Cerem binecuvântarea Domnului, peste toți cei care au ajutat liceul nostru, prin susținere materială și spirituală.

Ca un desert delicios, amintesc colaborarea plină de satisfacție cu cei mai tineri angajați ai conferinței. Domnul să binecuvânteze cu maturitate semnalele promițătoare!

3 Suntem fericiți pentru „centura de foc” a Teleormanului, în care stă ascunsă istoria noastră. Ne bucură zonele Olteniei mari, cu deschiderea și franchetea fraților noștri, și nu putem să nu ne lăudăm cu biruințele de la Curtea de Argeș și Brezoi. Privind harta Gorjului, remarcăm lucrarea fructuoasă din districtul Motru, de unde făclia Evangheliei a pornit spre Mehedinți, la Baia de Aramă, luminând hotarele de nord ale conferinței. Numele amintite ne produc multă bucurie, dar marea noastră împlinire se află în cei „șapte mii” nenominalizați.

noștri care, din puținul pe care îl au, au fost și sunt dispuși să ofere atât pentru predicile zidite, care

sunt tot mai scumpe, precum și pentru cele vorbite, prezentate fie prin viu grai, fie cu ajutorul tehnicii moderne. Apreciez, de asemenea, evoluția spre maturizare a modului în care membrii noștri privesc asupra lucrării.

3 Toate comunitățile din conferință ar trebui lăudate. Faptul că nu totdeauna reușesc să creeze o atmosferă de lucru plăcută și prielnică se datorează sigur aceluia despre care Cuvântul zice: „un vrăjmaș a făcut lucrul acesta...”. Fiecare dintre bisericile locale a avut, are sau va avea apogeul existenței și activității sale. Nu întotdeauna mărimea lor este definitivă privind atmosfera de lucru. Faptul că vor fi amintite unele dintre ele nu trebuie să ducă la repetarea experienței ucenicilor rămași la poalele muntelui Schimbării la Față. Astfel: Leordina, Ocnița, Câmpia Turzii, Bistrița, Teaca, Moisei, Vaida Cămăraș, Sic, Gherla, Alba-Iulia, Criștelec, Zalău, Satu-Mare, Baia Mare sunt doar începutul unei liste binecuvântate. În ciuda unor dificultăți create de păcat sau a unor experiențe nedorite, membrii din acestea, precum și din altele, care nu sunt amintite, privesc lucrurile serios, cu maturitate spirituală și claritate surprinzătoare, care ajută la soluționarea obiectivă și mai eficientă a problemelor. Aceasta aduce bucurie, binecuvântare și un sentiment de siguranță.

4 Din punct de vedere material, șantierele de construcții ale unor case de rugăciune pun serios la încercare spiritul de dărnicie al fraților, atât de evident în unele comunități. Marea provocare din conferință, biserica din Cluj B va constitui în continuare o problemă foarte serioasă, având în vedere situația materială a membrilor de aici.

2 Cel mai promițător progres l-am avut în privința înțelegerii misiunii bisericii în zilele noastre.

Isaia a avut o viziune, o vedenie, în anul morții lui Ozia. A trebuit să moară împăratul pentru ca Isaia să aibă o viziune. Pentru noi, care e persoana care ne-a blocat viziunea clară a Domnului? Lărgirea orizontului spiritual e de multe ori costisitoare și adesea deosebit de dureroasă. Primirea viziunii cere prețul cel mai mare. Nu există ieftiniri de prețuri pentru revoluționarea spirituală.

Am satisfacția progresului înțelegerii viziunii de către membrii bisericilor locale din conferința noastră. Această viziune clară va reînvia biserica.

Anul 1997 a adus o nouă viziune în ce privește metodele lui Dumnezeu de a lucra pentru salvarea sufletelor pierdute.

3 Ar fi deosebit de greu să fac o clasificare a bisericilor locale de pe teritoriul conferinței. Dintre cele 138 de comunități, nu aș îndrăzni să evidențiez vreuna, deși acest lucru s-ar putea face. Grijă mea pentru toate bisericile are prioritate în viziunea mea. În toate bisericile locale din conferință există grupe de credincioși activi, sensibili la chemarea timpului, la nevoile urgente ale bisericii. Teritoriul conferinței este caracterizat prin diferențe accentuate de mentalitate, naționalitate și specific de zonă și cultură. O comparație ar avea un caracter subiectiv și n-aș dori să greșesc. M-aș referi mai mult la bucuria părtășiei cu toți cei care caută „slava, cinstea și nemurirea”. În fiecare biserică locală sunt prezenți cei caracterizați de această căutare. Fie ca experiența înnoirii să cuprindă toate bisericile locale din conferință.

4 Abordând subiecte contemporane cruciale, ceață îngrijorării încă nu s-a ridicat în ce privește reînvierea spiritualității din timpurile apostolice. Modernismul a înălțat în mare măsură temelia

și de un evanghelist străin, la cei 31 de membri s-au adăugat prin botez alți 21. A fost deosebit de frumos când tânăra biserică a condus într-o singură zi un grup de 21 de suflete la Domnul prin legământul botezului. La Oțelul Roșu, în urma programului „Descoperiri în profetie” prin casete, la cei peste 40 de membri s-au adăugat prin botez alți 23.

3 Bisericile mari din conferința noastră sunt de asemenea roditoare. Ne-a impresionat comunitatea Arad II „Salem” care, pentru a salva un teren atribuit de stat, clădește a patra biserică adventistă. Într-o singură după-amiază, s-au adunat patruzeci de milioane lei care, împreună cu investiția conferinței, au pus bazele noii clădiri a bisericii din Aradul Nou.

Apreciez foarte mult comunitățile care s-au implicat la Pilu, Arad. Într-o singură zi, a fost turnată fundația bisericii, de 15 x 7 metri, și în două zile au fost înălțate toate zidurile, după un model din străinătate. Această acțiune, coordonată și motivată de pastorul misionar Teodor Trif, a fost o puternică evanghelizare și un argument puternic în favoarea celorlalte, făcute anterior, la Căminul cultural. Comunitățile Socodor, Șepreuș, Mișca, Șimand și altele au fost la înălțime.

4 Uneori sunt îngrijorat de volumul mare de lucru și de potențialul mic disponibil, dar sunt convins că această realitate nu este un impediment pentru încheierea lucrării. NET-ul este un ajutor prețios pentru echipele misionare, așa că a meritat efortul financiar făcut pentru procurarea aparaturii.

5 Mulțumesc tuturor fraților, surorilor și prietenilor pentru osteneala și jertfele pe care le-au adus Domnului. Orice facem - alegeri, evanghelizare, construcții, binefacere - să facem ca pentru Domnul și ca în prezența Lui. Dumnezeu să-Și reverse bogăția darurilor Sale peste tot Banatul, întreaga țară și peste tot pământul, care să se umple cu cunoștința slavei Sale.

capelă pentecostală, în casă de rugăciune adventistă. Cu sprijinul fraților din Focșani, Tămboiești și Fitionești, în doar șase luni au construit și dedicat noul locaș de închinare. Suntem îndatorați pentru această realizare și fratelui Michael Schell, care, pe lângă suportul material, a susținut la Vizantea o evanghelizare de două săptămâni, imediat după dedicare. La Dolhești avem o experiență asemănătoare; paisprezece foști membri reformiști au primit botezul în biserică rămășiței, iar acum lucrează cu râvnă la creșterea bisericii nou înființate.

4 În fața întinderii imense a câmpului misionar, suntem confrunțați cu numărul mic de lucrători. Avem tot mai puțini candidați pentru Institutul Teologic. Tot mai mulți membri înzestrați sunt captați de curentul activităților din afara bisericii. Tinerii și cei nou convertiți își fac loc cu greu printre membrii cu vechime. Cred că această îngrijorare nu poate să dispară decât cu post și rugăciune. Vă invit să începem așa, chiar acum.

5 Anul 1998 este aglomerat de proiecte care cer mobilizare maximă din partea noastră. Este foarte posibil s-o facem pentru ultima dată. La agenda pe care ne-am propus-o, cu siguranță că vor fi adăugate și evenimente neprevăzute. Tuturor așteptătorilor celei de-a doua veniri din Conferința Moldova le doresc să nu fie surprinși de ziua aceea, ci să veghem și „să fim trezi, să ne îmbrăcăm cu platoșa credinței și a dragostei și să avem drept coif nădejdea mântuirii” (1 Tes. 5,8). La rugăciunea noastră unită pentru ploaia de primăvară, să ne răspundă Domnul cu împlășcare, pentru a ne îndeplini chemarea în puterea și tăria Duhului Sfânt. Să dovedim în orice moment, înaintea tuturor, că suntem oamenii spirituali de care are nevoie Dumnezeu. Maranatha!

4 Trecerea aceasta atât de bruscă de la un regim totalitar la o libertate normală a produs,

pentru mulți din biserică, o schimbare ciudată. Se dovedește din plin că nu știm să prețuim timpul de har și de libertate. Nu cred că este cazul să prezint în mod explicit lejeritățile și excesele de comportament, fie față de morala Bibliei, fie față de sistemul bisericii, mai cu seamă față de autoritatea ei.

Ceea ce mă îngrijorează cel mai mult este problema familiei. Tot mai multe familii se destramă cu o ușurință înfricoșătoare. Respectul pentru această instituție a atins deja cote sub ale celor așa-numiți păgâni. O adevărată plagă, cu urmări inimaginabile.

Tot mai multe familii se întemeiază într-un mod de-a dreptul ușuratic, fără nici cea mai slabă pregătire pentru viață, nesocotind aproape fațăș standardele puse tocmai de Cel care a întemeiat familia. Acest fenomen este un strigăt de alarmă cutremurător. Dumnezeu să aibă milă de noi, dându-ne înțelepciune să putem face ceva pentru îndreptare.

5 De regulă, evenimente de genul alegerilor au produs mai peste tot tensiune, nemulțumire și crize. Spiritul de partid și chiar de clan încă se mai manifestă. Poate că studiile biblice care sunt în curs de desfășurare ne vor trezi să vedem că Hristos trebuie să fie în centrul oricărei lucrări.

Alegerile de la conferințe au trecut un alt handicap: nu sunt oameni. Pe cine să iei din câmp, pe cine să lași? Numărul mic de pastori activi și lipsa aproape a unei generații întregi - moștenire din perioada comunistă - fac foarte dificilă găsirea de oameni competenți și, în același timp, cu experiență.

Dorința mea este ca, oriunde ne găsim în biserică Domnului, să cerem un duh de umilință și de lepădare de noi înșine și să privim biserică lui Dumnezeu ca pe proprietatea Sa, pentru ca fiecare să fie găsit credincios în lucrul încredințat lui.

4 Întrebarea afirmă că avem îngrijorări, deși n-ar trebui! Cele pe care le avem țin de na-

tura noastră umană și de conștiința că lucrarea Domnului întâmpină multă opoziție. Personal, am unele temeri greșite, dar, poate, nevinovate. Nu mă tem de ceea ce este în afara mea și a noastră, ci de ceea ce ar putea fi la mine și la noi. E dureros să constatăm că Domnul a avut și are mai multe probleme cu ai Lui, decât cu dușmanii lucrării. În mod serios, mă tem:

- să nu ne cadă „chivotul în mâna filistenilor”;
- să nu se amplifice exodul celor în stare să poarte „efodul Domnului”;
- să nu ne pierdem identitatea și tineretea bisericii.

Nu mă tem de ceea ce este în afara mea și a noastră, ci de ceea ce ar putea fi la mine și la noi. E dureros să constatăm că Domnul a avut și are mai multe probleme cu ai Lui, decât cu dușmanii lucrării.

5 În vederea evenimentelor care ne stau în față, doresc ca frații din conferința noastră să devină sclavii NET-ului '98, iar în urma adunărilor electivă, să aibă bucuria unei conștiințe curate și simțământul că au fost uneltele Duhului Sfânt, pentru împlinirea planurilor lui Dumnezeu.

Și, pentru că suntem la începutul unui an nou, fac urări de sănătate, fizică și spirituală, fraților și surorilor din Conferința Oltenia, din celelalte conferințe și slujitorilor Domnului de la Uniunea de Conferințe.

Dintre problemele cu privire la lucrarea pentru viitor, ne îngrijorează tendința materialistă cres-

cândă, tot mai prezentă în biserică, în lucrarea de evanghelizare, precum și absența tot mai vădită a perseverenței în lucrarea pentru suflă. Pe de altă parte, tendința crescândă de asemănare cu lumea și spiritul refractar al unor frați față de conducerea bisericii împlinesc literal prezicerile Spiritului Profetic pentru acest timp. În ciuda acestora, soluția pentru biruință constă în rugăciune și în lucrare.

Un alt obiectiv al nostru este Liceul Maranatha, care își folosește experiențele acumulate pentru a pune o temelie cât mai serioasă, și în viitor, dezvoltării caracterului tinerilor de aici. Aici însă mai rămân și alte probleme administrative și chiar organizatorice, pe care sperăm că le vom putea rezolva eficient cu ajutorul lui Dumnezeu. Valoarea rugăciunilor pe care le veți înălța și pentru acest aspect al lucrării din conferința noastră nu o vom putea prețui niciodată.

5 Dorese să le mulțumesc din toată inima tuturor fraților pentru sprijinul material și spiritual acordat dezvoltării lucrării în conferința aceasta. Mână lângă mână, ban lângă ban și rugăciune lângă rugăciune, toate laolaltă, legate cu iubire și bunăvoință pentru noi, puse la picioarele Domnului, ne-au adus pe toți aici. Mă rog ca Dumnezeu să răsplătească fiecareia potrivit planului iubirii Sale, transformând fiecare efort în revărsări îmbelșugate de har și binecuvântare.

Reorganizarea și reîmprospătarea forțelor lucrării, atât la comunități, cât și la conferințe, nu fac decât să favorizeze eficiența acțiunilor bisericii în viitor.

Sunt sigur că, în ciuda atâtor dificultăți, binecuvântările lui Dumnezeu ne vor inspira la o slujire devotată, având ca țel unic câștigarea de suflete spre slava lui Dumnezeu. Fie ca împreună, în 1998, să avem cele mai strălucite experiențe și, în același timp, biruințe, alături de Hristos.

neprihănită prin credință în Isus Hristos. Primirea acestei neprihănită va aduce botezul cu „putere” și

strigătul puternic al soției îngerului al treilea. Numai aceasta va vindeca slăbiciunea bisericii Laodicea.

Primirea neprihănită lui Hristos în toată plinătatea ei este problema cea mai importantă care stă azi în fața bisericii. Este cea mai importantă chestiune care stă în fața fiecăruia dintre noi. Cunoscând experiențele bisericilor locale din conferința noastră, socotesc că cea mai mare îngrijorare pentru viitor o reprezintă reînvierea spirituală.

5 Stând în fața unui an bogat în evenimente, ca cele amintite în întrebare, doresc să transmit credincioșilor din conferința noastră un mesaj clar, profund spiritual, presărat cu cele mai bune intenții: Iubiți credincioși din conferința Transilvania de sud, evenimentele din viața bisericii cer seriozitate și înțelegere profundă. Timpurile sunt deosebit de solemne și trebuie să ne ridicăm deasupra atmosferei pur omenești și să privim la înălțimile chemărilor cerești. Anul 1998 aș dori să fie anul unei noi experiențe în Hristos, Domnul. Aș dori o participare și implicare mai mare din partea tuturor, pentru reînvierea adevăratei evlavii. Aș dori ca fiecare să-și pună în valoare talentul primit, alăturându-se programelor bisericii și slujirii nevoilor ei.

Trezirea spirituală e o misiune la fel de mare ca și un cerceș de grâu. Trezirea vine din cer, atunci când suflete de eroi intră în luptă, hotărâte să biruiască sau să moară, sau dacă trebuie să biruiască și să moară. Nu poate fi nici o trezire spirituală, cât timp „Amin” și ochii înlăcrimați lipsesc din biserică. Facă Domnul ca minunea trezirii să se întâmple în conferința noastră.

Dorese tuturor credincioșilor de pe teritoriul conferinței noastre un an nou binecuvântat și multe împliniri în viața spirituală.

Advențiștii și serviciul militar

Relațiile creștinului cu stăpânirile sunt de la Dumnezeu, fapt pentru care trebuie recunoscute, respectate și onorate cu supunerea care li se cuvine. Totuși, adeseori pretențiile stăpânirii vin în conflict cu cerințele lui Dumnezeu. O astfel de situație îi pune pe creștini într-o dilemă, și anume de cine să asculte. Nu este ușor să slujești la doi stăpâni. De fapt, Scriptura afirmă că este imposibil. Deși „nimeni nu poate sluji la doi stăpâni” (Mat. 6,24), Dumnezeu ne dorește cetățeni ai Împărăției Sale și ne oferă șansa să-L primim pe El să fie stăpânul nostru și tot El ne oferă statutul de cetățeni ai unei țări pe care ne cere să o iubim, să o susținem și să-i recunoaștem stăpânirile. Ne pune Dumnezeu într-o situație imposibilă, ne încercă, dar nu peste puterile noastre, sau există o armonie în acest aparent paradox? Putem respecta stăpânirile și să fim credincioși lui Dumnezeu oricând? Ce așteaptă, de fapt, Dumnezeu de la noi?

Atitudinea noastră față de Dumnezeu și față de stăpâniri trebuie orientată ținând cont de următoarele:

1. Stăpânirile sunt puse de Dumnezeu. Când Dumnezeu a instituit puterea civilă, adică stăpânirile, El a intenționat ca aceasta să fie „slujitorul lui Dumnezeu pentru binele tău” (Rom. 13,4,6), împrumutându-i din prerogativele Sale pe cele care se referă la domeniul problemelor civile.

2. Creștinul se raportează la două stăpâniri. Pentru a se asigura evitarea conflictului de interese, Dumnezeu a stabilit limite de competență. El a precizat foarte clar sfera de influență și de responsabilitate a fiecărei puteri, dându-i astfel credinciosului claritate în ce privește raportarea față de cele două stăpâniri. „Dați Cezarului ce este al Cezarului și lui Dumnezeu ce este al lui Dumnezeu” (Mat. 22,21).

Aceasta înseamnă că puterea civilă poate pretinde și că i se

Viorel Dima

poate acorda ascultare numai în problemele din sfera care i-a fost încredințată, din sfera civilă, iar închinarea trebuie orientată numai spre Dumnezeu. Nici o dilemă. Totul e clar. Când autoritatea civilă își depășește limitele de competență și pătrunde în domeniul strict religios, în probleme care afectează dreapta închinare, creștinul trebuie să știe că, în acest domeniu, el se raportează la Unul Singur. Nu sunt doi termeni de referință pentru același domeniu.

3. Creștinul trebuie să influențeze stăpânirile pentru garantarea libertății religioase. Când autoritatea civilă pretinde sau este înclinată să pretindă lucruri care sunt în conflict cu pretențiile lui Dumnezeu, creștinul trebuie să-și exercite influența pentru a determina stăpânirile să țină cont de obiecțiile ridicate din motive de conștiință și de credință. Astfel să contribuie la crearea unui climat al libertății religioase care să-i permită fiecărui cetățean exercitarea credinței sale.

Uneori „Cezarul” ne cere lucruri care, chiar dacă ar fi exagerate, nu ne împiedică să rămânem credincioși lui Dumnezeu, cum ar fi aspectul impozitelor și taxelor. Altele, pretențiile „Cezarului” pentru un individ sau pentru un grup pot contraveni credinței și conștiinței, cum ar fi prestarea serviciului militar combatant sau obligația de a presta anumite lucrări în timpul zilelor religioase de odihnă.

Poziția adventistă privind serviciul militar

Echilibrul a fost preocuparea dintotdeauna a adventiștilor de ziua a șaptea. Ținând cont de faptul că nu în toate țările sau sub orice regim este posibil ca efectuarea serviciului militar necombatant să fie acceptată pentru grupuri religioase, precum și faptul că Biblia și Spiritul Profetic nu

se pronunță categoric împotriva serviciului militar combatant, biserica lasă la latitudinea fiecărui individ să decidă care să fie poziția în această chestiune. Aceasta nu se întâmplă pentru că ea nu are un punct de vedere și o recomandare de conduită, ci în mod special pentru că Biserica Adventistă își desfășoară activitatea în condiții foarte diferite de la o țară la alta și de la o epocă la alta.

Declarația Comitetului Uniunii Române privitoare la serviciul militar

Așa cum s-a putut citi în *Curierul Adventist* din iunie 1996, pag. 19, în Declarația Comitetului Uniunii Române a Bisericii Adventiste privitoare la serviciul militar este inclusă și necombatanta. Principiul necombatantei nu este o învățătură nouă în biserica noastră și nu este prezent de circumstanță, pentru că acum ar exista condiții favorabile sau pentru că ne acuză frații din Mișcarea de Reformă.

Încă din timpul Războiului civil din America, biserica noastră a promovat această atitudine față de serviciul militar. La 3 august 1864, Conferința Generală a înaintat guvernului din Michigan prima declarație de necombatanta. De atunci, în multe țări, bisericile adventiste i-au fost acceptată o astfel de declarație, fapt pentru care a fost înregistrată printre bisericile ai căror membri pot beneficia de prevederile legale de necombatanta. Primul război mondial a determinat reafirmarea declarației de necombatanta față de mai multe guverne.

Declarațiile de necombatanta ale bisericii adventiste și includerea acestui principiu în mărturisirea de credință, pe de o parte, indică poziția oficială a bisericii și recomandarea hotărâtă pe care aceasta o adresează tuturor tinerilor adventiști, iar pe de altă parte, motivează solicitarea recunoașterii și aplicării acestui drept din partea guvernelor, pentru tinerii noștri care trebuie să efectueze serviciul militar.

Statutul de organizare și funcționare al bisericii adventiste, aprobat în ședința din 20 iunie 1996 a Comitetului Executiv al Uniunii de Conferințe și înaintat la Secretariatul de Stat pentru Culte, în art. 9, prevede că „advențiștii de ziua a șaptea se situează pe poziția de necombatant în cadrul serviciului militar”.

Contribuția Bisericii Adventiste la crearea unui cadru favorabil efectuării serviciului militar necombatant

Secretariatul de Stat pentru culte a inițiat mai multe întâlniri cu reprezentanții celor 15 culte religioase recunoscute din România, pentru realizarea unui proiect al Legii Cultelor. Atunci când s-a discutat chestiunea serviciului militar, biserica adventisă a fost singurul cult care a propus și a insistat ca în lege să fie prevăzut dreptul fiecărui cetățean de a efectua serviciul militar necombatant, dacă acesta solicită din motive de conștiință și de credință. Chiar dacă Legea Cultelor n-a fost încă promovată în parlament, proiectul acesteia a primit avizul ministerelor care au tangențe cu viața religioasă în România, printre care și Ministerul Apărării, după cum ne-a asigurat ministrul secretar de stat pentru culte în funcție la acea dată. În plus, noi am susținut acest punct de vedere în comisia parlamentară care a audiat acele culte care au avut de făcut recomandări privitoare la Legea Cultelor și l-am susținut și în fața diferiților reprezentanți ai Ministerului Apărării. Toate aceste intervenții au influențat includerea acestui proiect în legea privind pregătirea populației pentru apărare, deși el cuprinde mai multe detalii decât am propus noi.

Legislația privitoare la executarea serviciului militar utilitar alternativ

Conform art. 4 și 13 din Legea 46/1996, privind pregătirea populației pentru apărare și Hotărârii Guvernului României nr. 618/6 oct. 1997, serviciul alternativ este o formă de îndeplinire a serviciului militar și se execută de către cetățenii apti pentru serviciul militar care, din motive religioase, refuză să înde-

plinească serviciul militar sub arme (art. 1,1). Acest serviciu are durata de 24 de luni pentru militarii în termen și 12 luni pentru militarii cu termen redus (art. 1, 2) și se execută în instituții publice, regii autonome și societăți comerciale (art. 2,1), care desfășoară activități pe teritoriul național, în domeniul de asistență socială și sanitară, construcții industriale, edilitare, de drumuri și căi ferate, amenajări și regularizări ale cursurilor de apă, protecția mediului înconjurător, agricultură și silvicultură (art. 2,2).

Centrele militare repartizează execuția serviciului utilitar alternativ conform pregătirii lor profesionale și locurilor disponibile din listele date publicității de oficiile județene ale forțelor de muncă (art. 4, 1, b).

Recruții care se încadrează în aceste prevederi vor declara în scris, în fața comisiei locale de recrutare - încorporare, că se obligă să execute serviciul utilitar alternativ (art. 6,1), iar Secretariatul de Stat pentru culte confirmă, la solicitarea centrelor militare, faptul că preceptele cultelor sau grupărilor religioase declarate de recruți fac parte din categoria celor care nu permit executarea serviciului militar sub arme (art. 6, 3).

Adeverințele eliberate de biserică nu sunt cerute de lege și nu ajută foarte mult.

Angajatorul are următoarele obligații:

- să respecte ziua și orele de cult ale fiecărui executant al serviciului utilitar alternativ (art. 12, a);
- să asigure, contra cost, cazarea și hrănirea executanților serviciului utilitar alternativ, la cererea acestora. La asigurarea hranei, se vor lua în considerație și preceptele cultului religios din care fac parte execuția serviciului utilitar alternativ (art. 12, b).

Pe timpul îndeplinirii serviciului utilitar alternativ, execuția acestuia le este interzisă propaganda religioasă de orice fel în rândul angajaților din unitatea în care au fost repartizați (art. 16, c).

Remarci

Deși serviciul utilitar alternativ prezintă dezavantajul executării lui pe o perioadă mai lungă decât execu-

ția serviciului militar sub arme, acesta prezintă o serie de avantaje pentru credincioșii care vor să nu efectueze serviciul militar sub arme, și anume:

- nefolosirea armei nici în timp de pace, nici în timp de război;
- asigurarea respectării zilei de odihnă, nu pe furiș, ci legal, cum și dreptul participării la serviciile religioase;
- asigurarea respectării regimului alimentar, în armonie cu credința fiecăruia;
- neîntreruperea practicării profesiei, meseriei în cele mai multe cazuri;
- un venit, într-un anumit procent, din salariu. Unitatea angajatoare este obligată să verse la bugetul statului 30% din salariul net al executantului serviciului utilitar alternativ (art. 12 c), înțelegându-se că restul îi revine acestuia din urmă.

Legea conține prevederi, conform cărora, în timpul executării serviciului utilitar alternativ, execuția acestuia pot solicita în scris, prin angajator, centrelor militare care i-au repartizat trecerea la îndeplinirea serviciului militar sub arme (art. 8), dar nu conține prevederi de trecere de la executarea serviciului militar sub arme la executarea serviciului utilitar alternativ. De aceea, tinerii care vor să păzească ziua de închinare să-și facă bine socotelile, înainte de a decide ce formă de efectuare a serviciului militar vor alege. În timp ce scriu acest articol, am pe agendă un tânăr care mă caută de o săptămână să merg să intervin pentru el, pentru că are probleme cu păzirea Sabatului și nu știe cum să treacă la efectuarea serviciului utilitar alternativ.

Concluzii

- Tinerii bisericii noastre au nevoie să știe ce așteaptă Dumnezeu de la ei și care este orientarea bisericii. Ei au nevoie, de asemenea, să știe ce probleme și ce posibilități legale au. Iată de ce pastorii și prezbiterii bisericii sunt rugați să programeze serii de întâlniri cu biserica locală, pentru informare și instruire în acest domeniu. Mai mult chiar, ca niște aleși slujitori ai lui Dumnezeu, după chemarea pe

(Continuare în pagina 23)

Evangheliști plini de entuziasm

I ntr-o lume care oferă un exemplu de haos și dezacorduri, Dumnezeu nostru atotînțelept, atotiubitor și atotprezent conduce nevăzut, spre împlinirea scopurilor Sale. Visurile Lui pentru poporul Său vor fi împlinite curând.

Această informație nu micșorează efectele păcatului, dar ne dă un motiv să ne păstrăm privirea îndreptată spre Domnul Hristos și să rămânem pe calea care duce către împărăția Sa veșnică.

Poporul lui Dumnezeu a suferit totdeauna încercări și necazuri. Isus a spus: „În lume veți avea necazuri; dar îndrăzniți, Eu am biruit lumea” (Ioan 16,33).

Pentru cei care nu-L cunosc încă pe Domnul Isus ca Domn și Mântuitor, lumea aceasta este, într-adevăr, un loc amenințător și tulburător. Dar noi, care știm că facem parte din planul de nepătruns al lui Dumnezeu, nu avem de ce să ne temem. În loc să trăim fiind preocupați de griji trecătoare, să ne unim cu credincioșii din toate veacurile, care au strigat plini de bucurie: „Pregătiți calea Domnului” (Is. 40,3).

Greutățile din prezent sunt doar fondul pe care observăm prin contrast, pacea datorită iertării păcatelor, puterea transformatoare a Evangheliei și siguranța că numele noastre sunt scrise în cartea vieții. Putem crea minuni tehnologice sofisticate, dar găsim lamentabil în aspecte fundamentale, care țin de noi, oamenii, precum stăpânirea de sine, responsabilitatea morală și altruismul. Chiar cei care declară deschis că sunt indiferenți față de religie, necredincioși și aței recunosc că tehnologia nu ne poate salva de la autodistrugerea inevitabilă.

Această recunoaștere din partea oamenilor pe care nu-i interesează religia ne dă fiecăruia ocazia să le prezentăm Evanghelia celor în mij-

Robert Folkenberg

locul cărora trăim, lucrăm și cu care ne împrietenim - eforturi individuale, care cu siguranță vor aduce o recoltă pentru împărăția lui Dumnezeu. Iar când ne așezăm puterea și resursele sub steagul trupului Domnului Hristos - biserica -, avem o influență și mai mare asupra localităților, țărilor și lumii noastre.

Ei au o solie pe care o prezintă cu entuziasm.

Știu că este un lucru obișnuit, cel puțin în unele părți ale lumii, ca biserica să fie criticată. Unele critici sunt întemeiate; chiar atunci când facem tot ce putem, nu atingem idealul lui Dumnezeu. Dar, dacă ați călători împreună cu mine în întreaga lume, ați fi mândri de lucrarea îndeplinită de membrii laici și de conducătorii Bisericii Adventiste, în Numele Domnului Hristos și pentru slava Lui.

L-ați cunoaște pe Barrie, un pionier în Misiunea globală pe insula Malaita, în Insulele Solomon, din Pacificul de sud. El și familia lui intră într-un sat, prezintă o istorisire biblică interpretată simplu pe roluri și le cântă oamenilor. Apoi predică Cuvântul. Ei au înființat trei grupe de credincioși în părți din regiunea muntoasă a insulei, în care nu mai fuseseră adventiști.

L-ați cunoaște pe Miguel Tapasco, un pionier al Misiunii globale în vârstă de 19 ani, din Tennessee, care lucrează de un an în Wickenburg, Arizona (S.U.A.), ajutând la consolidarea unei biserici care se luptă cu dificultăți. Miguel și-a amânat educația la cole-

giu, ca să prezinte iubirea Domnului Isus în acea localitate.

Împreună cu mine, I-ați mulțumi lui Dumnezeu pentru consacrarea lui Tim și a lui Wendi Maddocks care, împreună cu copiii lor, locuiesc la Seim Reap, în Cambodgia. Ei trăiesc la un nivel economic foarte scăzut. Scopul lor este să ducă Evanghelia în 50 de sate în care nu există nici un adventist și să înființeze zece comunități adventiste.

Acești oameni nu primesc aproape nici o apreciere pământească pentru lucrarea lor. Ei lucrează în condiții pe care mulți nu pot să și le imagineze. Dar au aceasta în comun: sunt sprijiniți de o comunitate de credincioși mondială, care ia în serios mandatul Domnului Hristos de a duce Evanghelia în toată lumea. Ei au o solie, o veste bună, pe care o prezintă cu entuziasm.

Cunoașterea acestor oameni nu poate decât să întărească observația sorei White că, „slabă și cu defecte, cum ar părea, biserica este singurul obiect asupra căruia Dumnezeu Își îndreaptă atenția într-un mod deosebit” (*Istoria Faptelor Apostolilor*, ed. 1994, pag. 11). Și îmi place în special următoarea afirmație: „Ea [biserica] este locul în care se descoperă harul Său, în care Lui îi place să dea pe față puterea Sa de a transforma inimi”.

Într-adevăr, când sprijinim cu entuziasm lucrarea lui Dumnezeu, au loc transformări; inimi sunt transformate, între cei care n-au auzit niciodată Evanghelia. Și viața noastră e transformată, când ne înălțăm privirea de la nevoile locale la cele globale - nevoile cosmice, cunoscute doar de Acela care pretinde să-I fim credincioși.

Robert Folkenberg este președintele Conferinței Generale a Bisericii Adventiste de Ziua a Șaptea.

Adventist Review, 4 decembrie 1997

Eroii de mâine...

Ca și voi, cu ani în urmă, intram emoționat, de prima dată, pe porțile bisericii... Căutam, flămând, pe Dumnezeu sufletului meu...

Acolo, în adunare, mistica mea Scriptură căpăta claritate și profunzime; Mântuitorul lua chip deslușit; pustia mea sufletească se umplea cu frați și surori; iar eu dobândeam un destin, o misiune...

Dacă, la începutul vieții de credință, Aminul rugii mele era tot ce-mi puteam dori, cu fiecare zi în plus, bucuria mea sălta la un prag mai înalt. E ca și experiența copilului care, încontinuu, abandonează bucuria unei jucării mult dorite pentru o bucurie nouă și mai mare, pentru o descoperire și mai amețitoare - de la lucruri și senzații... până la oameni și idealuri.

Cine ar fi putut spune atunci, la începuturile credinței mele, când păseam nesigur ca un novice, că, pentru mine, Dumnezeu păstra, pus deoparte, mult mai mult decât îmi puteam dori? Cine mi-ar fi putut prezice atunci că eu, un nou convertit, aveam o chemare distinctă, prin care alții urmau să-L cunoască pe Isus; și că, printr-o minune a zămislirii, mântuirea altora avea să înmugurească din mărturisirea mea pentru Mântuitorul, așa cum ajunsese să-L cunosc din căderi și biruințe?

Prezentul și viitorul meu advent sunt mult mai strălucitoare decât umbritele amintiri ale trecutului. Dar dacă mă întorc acum înapoi, este pentru voi, surori și frați de curând născuți în împărăția de sus. Este ca să aflați chiar de la început, din zilele de șfială și de ucenicie, cât de prețioși sunteți voi - noii născuți - înaintea Celui care v-a dat un nume și un loc în Casa Lui.

În chipul dulce al pruncului, părinții își măsoară iubirea ce i-a unit. La fel simt și Tatăl și Fiul... Dar oricât ar savura farmecul copilăriei, nici un părinte nu poate să-și oprească așteptările și să nu privească în viitor, spre ce va fi, mâine, copilul de azi...

Da, voi sunteți de mare valoare, dacă priviți la prețul infinit plătit pentru voi.

Dar valoarea voastră este și mai mare în ochii Celui ce cunoaște viitorul, în lumina a ceea ce poate El realiza în voi și cu voi.

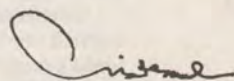
Câmpul neseccerat și via lumii sunt ale lui Dumnezeu. Iar El, Domnul secerișului, v-a chemat să vă dea ceva mai mult decât mântuirea personală: El v-a chemat să vă dea bucuria lucrării Sale, împărtășirea cu povara pentru suflete și cu bucuria salvării lor. Fiecare nou născut este un secerător în devenire, un misionar în formare, un viitor căpitan al luptei credinței.

Pentru valoarea extraordinară pe care voi, copiii ai bisericii, o reprezentați în perspectiva viitorului, mă înclin ca Luther în fața voastră. Cât de mult aș dori să înțeleg și voi valoarea pe care o purtați în voi!

Pagina aceasta, dedicată vouă, nu e destinată doar să poarte rândurile aprecierii mele. Pentru tot anul 1998, spațiul ei mi-a fost încredințat mie, cu scopul precis de a vă oferi o descoperire a identității voastre noi și bogate. Este privilegiul meu și al vostru să putem comunica direct și interactiv prin intermediul ei. Voi să-mi scrieți - pe adresa redacției. Iar eu vă voi răspunde și vă voi împărtăși gândurile și experiența mea.

Poate că întrebați: care „voi“? Simplu: voi, toți cei care, de câțiva ani (nu pun o limită strictă), ați intrat - din lume, în biserică - și ați pășit pe calea îngustă a vieții de credință. Cu siguranță, ca și mine, ați gustat bucurii și dezamăgiri. Haideți să ne împărtășim gândurile și nedumeririle împreună, spre edificare și mângâiere. Credeți că această pagină ar putea deveni foarte interesantă pentru noii veniți? Atunci nu zăboviți!

Scrieți-mi chiar săptămâna aceasta, pe adresa Redacției: str. Labirint 116, București, sect. 3, cod 74124, pentru Lucian Cristescu, rubrica Eroii de mâine.

BUN VENIT ÎN FAMILIE

Noi credem că, în cer, există un sanctuar, adevăratul tabernacol, ridicat nu de un om, ci de Domnul. În el, Domnul Hristos slujește pentru noi, punând la dispoziția credincioșilor avantajele jertfei Sale de ispășire, aduse odată pentru todeauna, pe cruce. El a fost investit ca Marele nostru Preot și Și-a început lucrarea de mijlocire, atunci când S-a înălțat la cer. În 1844, la sfârșitul perioadei profetice de 2300 de zile, El a intrat în a doua și ultima fază a lucrării Sale de ispășire. Aceasta este lucrarea judecării de cercetare, o parte a eliminării definitive a tuturor păcatelor, simbolizată prin curățirea vechiului sanctuar ebraic, în Ziua Ispășirii. În acel serviciu simbolic, sanctuarul era curățit cu sângele animalelor jertfite, dar lucrurile cerești sunt curățite cu sacrificiul desăvârșit al sângelui Domnului Isus. Judecata de cercetare le descoperă fiintelor inteligente din cer care dintre cei morți au adormit în Hristos și astfel, în El, sunt socotiți vrednici să aibă parte de prima înviere. Ea arată, de asemenea, care dintre cei vii rămân în Hristos, păzind poruncile lui Dumnezeu și credința lui Isus, și în El, deci, sunt gata pentru înălțarea în Împărăția Sa veșnică. Această judecată demonstrează că Dumnezeu este drept, salvându-i pe cei care cred în Isus. Ea declară că aceia care l-au rămas credincioși lui Dumnezeu vor primi Împărăția. Terminarea acestei lucrări a Domnului Hristos va marca sfârșitul timpului de probă al omenirii, înainte de a doua Sa venire. (Evr. 8,1-5; 4,14-16; 9,11-28; 10,19-22; 1,3; 2,16.17; Dan. 7,9-27; 8,13.14; 9,24-27; Num. 14,34; Ezech. 4,6; Lev. 16; Apoc. 14,6.7; 20,12; 14,22; 22,12.)

Puncte fundamentale, 23

Cântec pentru Sanctuar...

Dacă ar trebui să-I cereți Domnului doar un singur lucru, să urmăriți un singur scop în viață, ce ați alege? O mulțime de posibilități vin în minte. Dar în Scriptură, există un răspuns remarcabil și izbitor la această întrebare. În Psalmul 27,4, David declară fără echivoc: „Un lucru cer de la Domnul și-I doresc fierbinte: aș vrea să locuiesc toată viața mea în Casa Domnului, ca să privesc frumusețea Domnului și să mă minunez de Templul Lui. Cea mai mare dorință a lui David era să rămână permanent în prezența Domnului, în sanctuarul Său.

Întreaga viață a israeliților gravita în jurul sanctuarului. La sanctuar erau comemorate cu bucurie puternicele acte eliberatoare ale lui Dumnezeu. Din sanctuar, veneau iertarea, pacea, siguranța. Prin sanctuarul de pe pământ, atenția închinătorului era îndreptată spre sanctuarul din cer și spre marea Jertfă și Marele Preot din sanctuarul din cer.

Asemenea lui David și israeliților din vechime, asemenea diferiților scriitori ai Bibliei, noi, adventiștii, începând de la 1844, avem privirea îndreptată spre sanctuar. Pentru pionierii adventiști, „subiectul sanctuarului a fost cheia care a descuiat taina înțelegerii dezamăgirii din anul 1844. El a deschis vederii un sistem complet al adevărului, legat și armonios, arătând că mâna lui Dumnezeu dirijase marea mișcare adventă, și descoperind, totodată, data, prezenta, poziția și lucrarea poporului Său” (Ellen White, *Tragedia veacurilor*, ediția 1992, pag. 387).

În ce constă caracterul experienței legate de sanctuar, pe care o căuta David, de care s-au atașat israeliții din antichitate, pe care adventiștii o prețuiesc atât de mult? Psalmul 27 adună laolaltă, în câteva versete, toate trăsăturile majore ale soliei și experienței referitoare la sanctuar. David ne descoperă treptat felul în care solia despre sanctuar cuprinde în sine tripla stea a valorii din experiența omului. Filozofii rezumă ceea ce are valoare supremă în viață, în trei cuvinte: frumusețe, adevăr și bunătate. David descoperă că sanctuarul le reunește pe toate trei.

Frumusețea

Psalmul 27,4 ne prezintă primul obiectiv al lui David în experiența sanctuarului: „să privesc frumusețea Domnului”. Cuvântul ebraic tradus aici „frumusețe” se referă la mai mult decât forma estetică abstractă. Este un termen dinamic. El descrie frumusețea care îl impresionează pe privitor prin caracterul ei fermecător, încântător. Frumusețea cu putere emotivă - experiența estetică. David tânjește să privească această frumusețe a Domnului în sanctuar. În alt loc, psalmistul scrie astfel: „Strălucirea și măreția sunt înaintea Feței Lui, slava și podoaba sunt în locașul Lui cel sfânt” (Ps. 96,6).

„Închinați-vă înaintea Domnului îmbrăcați cu podoabe sfinte!” (Ps. 9,2; 96,9) Sanctuarul este bastionul frumuseții!

Adevărul

Desigur, dimensiunea estetică nu reprezintă întregul. David dorește nu doar să privească frumusețea Domnului, ci și să se minuneze de Templul Său (vezi Ps. 27,4). Cuvântul ebraic tradus „să mă minunez” înseamnă a pune întrebări, dar presupune și reflecția intelectuală, sau căutarea stăruitoare, descoperirea, examinarea amănunțită a dovezilor pentru a stabili adevărul. Solia despre sanctuar nu este doar o experiență de o frumusețe impresionantă; ea înseamnă și reflectare, o căutare stăruitoare a adevărului.

Adevărul prezent din solia despre sanctuar se concentrează mai ales în cărțile Daniel și Apocalipsa, cărți cu solii adresate în mod precis celor care trăiesc în ultimele zile ale istoriei pământului. Sanctuarul se află în centrul fiecăreia dintre aceste cărți. Stâlpii fundamentali ai acestei doctrine - interpretarea istorică a profețiilor, principiul an-zi, datele de început și de sfârșit ale profeției celor 2300 de zile din Daniel 8,14, judecata de cercetare preadventă, care se desfășoară în Locul Prea Sfânt din sanctuarul din cer, începând din anul 1844 - toți aceștia sunt cu atât mai puternici, cu cât sunt cercetate mai amănunțit Scripturile. Sanctuarul este templul adevărului!

Bunătatea

Sanctuarul nu este doar un obiect care să solicite mintea la contemplare estetică sau la activitatea intelectuală, ci și o realitate vie. Care este importanța practică a doctrinei sanctuarului? Ce schimbare aduce ea în viața noastră? David se ocupă de această întrebare în versetele 5 și 6 din Psalmul 27.

laudă pentru bunătatea, adevărul și frumusețea lui

Aici se află aplicația practică a soliei despre sanctuar în viața lui David: „Căci El mă va ocroti în coliba Lui, în ziua necazului, mă va ascunde sub acoperișul cortului Lui și mă va înălța pe o stâncă. Iată că mi se și înalță capul peste vrăjmașii mei, care mă înconjoară”. David scrie psalmul acesta când, ca fugă, se ascunde de regele Saul (vezi Ellen White, *Educație*, pag. 152). Saul și oastea lui - vrăjmașii lui David - erau martori răi (vezi vers. 12), care îl acuzaseră mincinos pe David de răscoală împotriva stăpânirii. David avea nevoie disperată de ocrotire, în „ziua necazului” lui. De asemenea, el avea nevoie să fie apărat de acuzațiile false care i se aduceau. Pentru David, solia despre sanctuar era o făgăduință a protecției în cortul lui Dumnezeu și a apărării în tabernacolul Său.

Exact acesta este sensul judecății de cercetare pe care adventiștii au privilegiul să o vestească. În ziua necazului (atât cel de astăzi, cât și cel de la sfârșit), poporul lui Dumnezeu, care se încrede în neprihănirea Sa acoperitoare, curățitoare, va fi protejat - „va găsi sanctuar” - în templul Său din cer. Iar din acel sanctuar din cer va veni apărare deplină de acuzațiile false împotriva poporului lui Dumnezeu și a lui Mesia, noul David, Regele universului! Experiența lui David de a fi protejat și apărat este rezumată mai departe, în Psalmul 27, în expresia „bunătatea Domnului” (vers. 13). Gândul la bunătatea lui Dumnezeu îl introduce în mod spontan pe David într-o închinare însoțită de bucurie (vers. 6): „Voi aduce jertfe în cortul Lui în sunetul trâmbiței, voi cânta și voi lăuda pe Domnul”.

Dar lauda lui David nu era un emoționalism gol. El spunea că este unită cu jertfa însângărată pe care a adus-o la sanctuar (vezi Ps. 27,6). Bucuria sa izvoră din siguranța și curățirea aduse de sângele Mielului lui Dumnezeu, înlocuitorul și garantul lui. Închinarea la sanctuar era pentru David o spirală a pocăinței tot mai adânci și a bucuriei tot mai înalte (vezi Ps. 51). Această închinare va fi experiența prețioasă a tuturor oamenilor lui Dumnezeu care trăiesc în „ceasul judecății Lui” (Apoc. 14,7).

Experiența supremă a sanctuarului

Punctul culminant al soliei despre sanctuar nu este sanctuarul însuși. Punctul culminant sau subiectul central al psalmului se află în versetul 8: „Inima îmi zice din partea Ta: 'Caută fața Mea!' Și Fața Ta, Doamne, o caut!”

Însemnătatea supremă a sanctuarului o reprezintă părțile personale cu Dumnezeu din sanctuar. Acest lucru a fost exprimat clar, când Dumnezeu le-a poruncit israeliților, pentru prima dată, să construiască sanctuarul de pe pământ: „Să-Mi facă un locaș sfânt, și Eu voi locui în mijlocul lor” (Exod 25,8). Sanctuarul din cer este locul în care Domnul Hristos slujește astăzi pentru noi; și El ne invită să intrăm acum, prin credință, în sfintele încăperi din cer, ca să „căutăm Fața Sa”. El ne invită să locuim în mod spiritual „în locurile cerești” (Efes. 2,6), în Casa Domnului. Sanctuarul nu este doar un obiect frumos, o doctrină adevărată, o conduită corectă sau o sărbătoare a laudei, ocazională. Este un *mod de viață*, în părțile intime și continuă cu lubitul nostru, în locuința Sa, în palatul Său din cer.

Putem să intrăm acum, prin credință; prin credință, putem să căutăm prezența Sa și să ne bucurăm de o relație personală. Și totuși, așteptăm punctul culminant. Așa cum făcea David, ne încurajăm prin cuvintele finale din Psalmul 27 (vers. 14): „Nădăjduiește în Domnul! Fii tare, îmbrăbatează-ți inima și nădăjduiește în Domnul!” Dacă suntem în Domnul Hristos, nu trebuie să ne temem de judecata de cercetare, de timpul strămtorării. Din contră, asemenea lui David, putem saluta judecata, chiar să tânjim după ea! Împreună cu judecata, va veni apărarea și deplina descoperire a lui Dumnezeu în sanctuarul Său.

La sfârșitul zilei antitipice a ispășirii, după cei o mie de ani, tabăra va fi curată. Un glas tare, din scaunul de domnie, va striga: „Iată cortul lui Dumnezeu cu oamenii!” (Apoc. 21,3). Va începe eterna sărbătoare a corturilor. În părțile cu Dumnezeu, ni se vor deschide perspective tot mai întinse, incomparabile, asupra frumuseții, adevărului și bunătății, când vom cânta supremul „cântec al sanctuarului”.

Alegeți răspunsurile corecte:

1. Încheierea timpului de probă pentru toți oamenii:

- potrivit Sfintei Scripturi, nu se poate ști când va avea loc.
- va coincide cu terminarea celei de a doua faze a slujirii Domnului Hristos ca Mare Preot, ca Mijlocitor, în sanctuarul din cer.
- va precede cea de-a doua venire a Domnului Hristos.

2. Prima fază a lucrării Domnului Isus ca Mare Preot:

- era simbolizată prin serviciul zilnic de la sanctuarul ebraic, îndeplinit de preoți în prima încăpere a sanctuarului, numită Locul Sfânt.
- a început de îndată ce Adam și Eva au păcătuit, mâncând fructe din pomul cunoștinței binelui și răului.
- a fost începută, potrivit făgăduinței Sale (vezi Ioan 14,7) și mărturie inspirate a apostolului Pavel (vezi Evrei 8,1), după înălțarea la cer a Domnului Hristos și înainte de coborârea Duhului Sfânt asupra apostolilor, în Ziua Cincizecimeii.

3. Principiul echivalării unei zile cu un an, în interpretarea profețiilor din Daniel și Apocalipsa:

- fusese aplicat cu sute de ani înainte de Reforma din secolul XVI, apoi în timpul acesteia, și a fost preluat de cercetătorii ai profețiilor, în secolele următoare, inclusiv de adventiștii de ziua a șaptea.
- când este aplicat la profeția celor 2300 de zile din Daniel 8,14, conduce la perioada dintre anii 457 î.Hr. și 1844.
- poate avea aplicații multiple, indiferent dacă există sau nu indicații biblice precise, care să le justifice.

4. Ziua de 22 octombrie 1844, data care corespundea cu Ziua Ispășirii din Vechiul Testament:

- a marcat începutul adevăratei Zile a Ispășirii - judecata de cercetare dinaintea revenirii Domnului Hristos -, a doua fază a slujirii Sale ca Mare Preot în cer.
- din punctul de vedere al omului, are loc în favoarea celor mântuiți, care vor fi răsplățiți la a doua venire a Domnului Hristos.
- nu are importanță biblică, pentru că nici o profeție despre judecata lumii nu se întinde dincolo de anul 31 al erei noastre.

Răspunsuri corecte:

1. b, c; 2. a, c; 3. a, b; 4. a, b

Farmecul inegalabil al Domnului Hristos - 2

Inainte de a privi asupra soliei pe care au prezentat-o E. J. Waggoner și A. T. Jones la Minneapolis, să ne punem întrebarea de ce nu au primit-o delegații așa cum ar fi trebuit.

În primul rând, ea atrăgea atenția spre Domnul Hristos într-un fel nou, care a trezit suspiciune. Nu toți erau convinși că solia prezenta adevărul cu privire la El. Predicile lui Waggoner (principalul vorbitor asupra acestui subiect) au fost formulate ca o interpretare a „legii” din Epistolele către Romani și către Galateni. El dorea să arate că oamenii sunt mântuiți prin neprihănirea Domnului Hristos, nu prin ascultarea de lege. Cu acest gând fundamental, toți erau de acord.

Dar, dezvoltându-și tema, Waggoner a interpretat unele versete, despre care mulți adventiști crezuseră că se referă la legea ceremonială, ca și cum s-ar referi la legea morală. De pildă, în Galateni 3,24,25 se vorbește despre o lege numită „îndrumătorul”, care ne-a adus la Domnul Hristos, dar acum, „după ce a venit credința, nu mai suntem sub îndrumătorul acesta”. Evangheliștii adventiști interpretaseră „îndrumătorul” acesta ca fiind legea ceremonială. Acum, Waggoner spunea că el reprezintă legea morală, Cele Zece Porunci.

O parte dintre ascultătorii n-au înțeles de la început la ce se gândea el. Ei au crezut că Waggoner subminează Sabatul. Dar aceasta nu scuză ostilitatea lor. „Mulți Îl pierduseră din vedere pe Domnul Isus”, scria Ellen White, mai târziu. „De mulți ani, biserica privește la om... dar nu privește la Domnul Isus.” Waggoner, deși s-a referit la lege, a avut mult - după părerea unora, chiar prea mult - de spus despre Domnul Isus. Lumea are nevoie să i se vorbească despre Domnul Hristos, încuviințau aceștia, dar adevărul prezent este porunca a patra și, dacă nu o scoatem în evidență, oamenii vor crede că pot merge la cer fără ea.

Exista, de asemenea, un spirit de controversă. Poziția adventiștilor cu privire la Sabat și la starea morților era atât de solid bazată pe Biblie, încât ei puteau învinge pe aproape oricine. Controversele treceau interes în localitate, atrăgeau mulțimi de oameni și conduceau la botezuri.

Dar ele întrețineau și instinctul de combatere. La Conferința Generală din 1888, unii dintre delegați, în loc să discute predicile doctorului Waggoner cu el, în mod liniștit, l-au provocat la luptă. Atât el, cât și Jones au refuzat. Nu veniseră să lupte, au spus ei, ci să studieze Biblia și să vorbească despre Domnul Isus. A fost numit, totuși, un pastor care să conducă un serviciu divin și să pedice împotriva poziției lor.

La următorul serviciu divin, Waggoner și Jones au „răspuns” într-un fel pe care mulți delegați nu l-au uitat niciodată. Ei nu au discutat în contradictoriu. În loc de aceasta, Waggoner s-a urcat la amvon, a deschis Biblia și a citit un pasaj lung, care arăta că felul în care el Îl prezentase pe Domnul Isus era adevărat și logic. Frații credeau că el citește textul pentru predică. Dar, când a terminat de citit pasajul, el, pur și simplu, a luat loc, fără să adauge un singur cuvânt de la el. Apoi s-a ridicat A. T. Jones, a citit un alt pasaj și s-a așezat. Cei doi au citit alternativ șaisprezece pasaje biblice. Întâlnirea s-a încheiat cu rugăciune. Aceasta a fost totul și a lăsat o adâncă impresie.

A treia problemă la această întâlnire o reprezenta diferența de vârstă dintre cei doi bărbați din California și conducătorii de la Battle Creek, care li se opuneau. Președintele Conferinței Generale avea 54 de ani și Uriah

Smith 56, în timp ce Jones avea 38, iar Waggoner doar 33 de ani. Nu trebuie să exagerăm importanța acestei distanțe dintre generații. Sora White, care a stat ferm alături de Waggoner și Jones, a fost unul dintre cei mai în vârstă participanți la acea sesiune. Avea șaiszeci de ani!

O altă cauză a neînțelegerii a constituit-o o greșeală făcută chiar de Waggoner și Jones. Lor li s-a părut atât de minunat felul în care înțeleseseră neprihănirea prin credință, încât au fost nerăbdători să scrie o carte și să publice articole despre aceasta, în revista *Signs of the Times*, în anii care au precedat conferința de la Minneapolis. Știau foarte bine că sunt în dezacord cu președintele Conferinței Generale și cu redactorul Uriah Smith, dar ei aveau adevărul despre Domnul Isus și credeau că trebuie să-l vestească în mod public, cititorilor, indiferent de atitudinea pe care urma să o ia „vechea gardă” din Battle Creek.

Dacă ar fi manifestat mai mult tact, ar fi putut scuti pe ei și biserica de mult necaz. Prin felul în care au procedat, i-au făcut pe conducătorii mai vechi să-i privească profund îngrijorați. Aceasta explică, în mare măsură, motivul pentru care frații mai în vârstă n-au putut „auzi” frumosele lucruri spuse de Waggoner și Jones la Minneapolis, în 1888.

Sora White era în Europa, când aceștia și-au publicat noile vederi. „Nu ezit deloc să vă spun că ați făcut o greșeală”, a scris ea. „Le-ați dat altora exemplul ca să facă așa cum ați făcut voi, să se simtă liberi să-și prezinte în mod public vederile și teoriile lor opuse, pentru că voi ați făcut astfel. Aceasta va da naștere la o stare de lucruri despre care nici nu ați visat.” În încheiere, ea a spus: „Trebuie să păstrăm un front unit în fața lumii. Sătana va fi foarte încântat dacă va vedea dezacorduri între adventiștii de ziua a șaptea”.

Nu toți participanții la Conferința Generală de la Minneapolis au respins solia. Pentru unii, a fost începutul unei experiențe noi și emoționante. Frații S. N. Haskell, președintele sesiunii, Louis Johnson, J. O. Corliss și alții au fost mult binecuvântați. Cel puțin un pastor a recunoscut că noua sa legătură cu Domnul Isus era atât de diferită de cea dinainte, încât a cerut să fie rebotezat.

Mai mult decât atât, în prima parte a anilor 1890, unii dintre delegații care luaseră o atitudine greșită în 1888 au făcut mărturisiri sincere. Fratele Uriah Smith s-a numărat printre aceștia. Cu puțin timp înainte de plecarea sorei White în Australia, în 1891, nu numai că și-a cerut iertare de la ea și de la alții, dar a mărturisit și în fața adunării din marele Cort greșeala pe care o făcuse la Minneapolis. A trebuit curaj pentru aceasta!

Mulți dintre membrii bisericii au răspuns noii solii cu inimi doritoare și înfometate. Frații Waggoner, Jones și sora White au folosit o mare parte a anului 1889 conducând servicii divine de reedificare în biserici locale, în instituții de pregătire a pastorilor și la întâlniri în corturi. Fratele Jones a ajuns repede să fie privit drept teologul principal în cadrul bisericii. Fratele Waggoner, trimis ca misionar în Anglia, era și el foarte mult respectat.

Răspunsul a fost atât de minunat, încât numărul membrilor a crescut cu o rată medie de aproape zece la sută pe an, totalul din 1888 aproape triplându-se până în 1901. Mulți au așteptat căderea ploii târzii și încheierea lucrării într-un timp scurt. De fapt, Ellen White a scris astfel: „Dispensațiunea în care trăim acum este... dispensațiunea Duhului Sfânt... Este timpul ploii târzii”.

Harul transformă complet

Harul lui Dumnezeu ne dă putere și ne ajută să lucrăm ca să formăm cămine fericite, sănătoase. Efeseni 1-5

Bryan Craig

Advențiștii de ziua a șaptea sunt convingși de importanța familiei. Noi considerăm că familia este unitatea fundamentală a societății, locul în care se formează, se interpretează și se transmit de la o generație la alta comportamentul social și valorile spirituale. Legăturile emoționale care îi unesc pe membrii familiei creează un atașament incredibil de puternic, care ne influențează, deseori, pentru tot restul vieții.

Savanții care fac studii asupra societății consideră căsătoria piatra unghiulară a familiei. Ei cred că este greu de creat un mediu familial fericit, care să ofere siguranță, dacă relația dintre soți nu este stabilă și înfloritoare. Dacă soțul și soția nu s-au dedicat căminului lor, această lipsă le va submina inevitabil familia și va contribui la problemele care apar în cadrul ei.

Când a creat și a oficiat prima căsătorie (Genesa 1 și 2), Dumnezeu intenționa ea posibilitatea noastră de a oferi și de a primi iubire să ne inspire și să ne facă în stare să intrăm în relații de cea mai bună calitate. Toți oamenii doresc să fie iubiți și să aibă legături personale strânse, de afecțiune. Iubind și fiind iubiți, ajungem să ne înțelegem mai bine unii pe alții, să fim mai apropiați și să ne acordăm, reciproc, mai multă încredere.

Căsătoria și familia sunt aspru încercate

Din cauza schimbărilor rapide ale climatului social din întreaga lume, căminele și familiile sunt aspru încercate. Dovezi clare arată

că, în urma dezmembrării tot mai mari a familiei, a tensiunii nesănătoase în care trăiesc multe familii și a schimbărilor în structura contemporană a familiei, multe familii, mulți soți și multe soții rămân încurcați și nedumeriți. Schimbările au denaturat ciclul vieții de familie, au modificat așteptările reciproce ale membrilor ei și au dus la apariția multor modele familiale diferite. (Vezi *chenarul de pe pagina 14*.) În mijlocul tuturor acestor schimbări, mulți s-au întrebat dacă mai este cineva care crede în familie și în valorile ei. Cei mai tineri deseori se tem să se dedice căsătoriei și mulți aleg, în schimb, altfel de relații.

O solie a harului pentru momentele dificile

Noi flămânzim după iubire și după intimitate. Dorim din tot sufletul să fim asigurați, să știm și să simțim că suntem deosebiți, că o altă ființă omenească ne înțelege, că alteineva s-a dedicat să se preocupe de noi. Totuși, din cauza intereselor care se luptă pentru supremație și a valorilor contradictorii, multor oameni li se pare că intrarea în relații de lungă durată, prin căsătorie, este o treabă grea și pretențioasă. Deseori apar înțelegeri greșite. Pentru că nu reușesc să înceapă, să formeze și să mențină relații sănătoase, mulți soți și multe soții rămân încurcați, dezamăgiți și înstrăinați. Se pare că prea puțini tratează în mod adecvat mânia și conflictele; împăcarea și iertarea sunt greu de re-

alizat. Multe familii caută soluții pentru învierea unei relații care stagnează sau care dispare cu totul. Pentru mulți, relațiile au ajuns prima lor grijă.

În contextul acesta, Epistola lui Pavel către Efeseni pare extrem de potrivită. Biserica din Efes trecea prin momente grele. Neînțelegerile și conflictele erau frecvente între credincioșii sinceri, divizări adânci începeau să apară în comunitate. Epistola către Efeseni reflectă stilul caracteristic, de discurs, al lui Pavel. În primul rând, el evidențiază harul lui Dumnezeu ca fiind singura bază pentru mântuire și vindecare. Apoi prezintă consecințele asupra conduitei, arătând cum se descoperă harul în viața credinciosului. Capitolele 1-3 stabilesc baza pentru mântuire și pentru unitatea dintre creștini.

Apostolul susține că, „în Hristos”, Dumnezeu ne-a destinat să fim fiii și fiicele Sale. În această calitate, cu toții primim binecuvântări speciale (Efeseni 1,5-8) și suntem aduși la viață prin harul lui Dumnezeu (Efeseni 2,4-10). Pavel afirmă că adevărata pace și adevărata armonie între credincioși pot fi realizate doar prin Domnul Hristos. El spune că:

- Hristos distruge barierele care despart (2,14);
- Hristos dăruiește zidurile ostilității (2,14);
- Hristos creează unitate din diversitate (2,15);
- Hristos ne unește pe toți într-o singură familie (2,19).

Pacea, armonia și crearea unui sentiment de unitate și de părtășie emoțională sunt posibile și realizabile prin harul lui Dumnezeu.

Numai când Dumnezeu, care este infinit în îndurare și iubire, ne îmbrățișează cu bunătatea și harul Lui incredibil, putem să devenim sau să realizăm orice. Harul constituie piatra unghiulară a argumentării lui Pavel despre posibilitatea ajungerii la unitate în biserică și a formării de relații eficiente între membri.

Harul era tema preferată a lui Pavel. Pentru el, harul lui Dumnezeu nu era doar un calmant pentru neplăceri. El îi transformase viața. Harul este puterea care produce împăcarea și care inspiră formarea de relații responsabile, aducătoare de mulțumire sufletească. Prin har și numai prin har, credincioșii creștini vor fi inspirați să lucreze, pe măsură ce ajung cu toții să aibă un singur scop. În cartea sa, *A Touch of His Peace* (Un grăunte din pacea Lui, 1993), Charles Stanley spune: „Acolo unde harul abundă, pacea prosperă. Acolo unde harul este înăbușit, pacea se ofilește”.

După ce și-a expus argumentele în favoarea harului, în primele trei capitole ale Epistolei sale către Efeseni, Pavel oferă acum (în capitolele 4-6) câteva sugestii practice despre felul în care harul acționează în viață - cum să trăim „în dragoste” (5,2), „într-un chip vrednic de chemarea pe care ai primit-o” (4,1.2).

Cum influențează harul relația dintre soț și soție

Prin harul lui Dumnezeu poate fi transformată relația dintre soț și soție. Când învățăm cum ne dă putere Duhul Sfânt și când Îl invităm să fie prezent în noi, descoperim secretul pentru a avea familii și relații „pline de har” între partenerii de căsătorie. Gerald May, în cartea *Addiction and Grace* (Viciu și har, 1988), spune astfel: „Puterea harului se revarsă cel mai deplin, când voința omului alege să acționeze în armonie cu voința divină” (pag. 139). Iată câteva metode prin care, potrivit celor spuse de Pavel, harul acționează în viața celui credincios. Ele sunt vitale pentru fericirea, pentru sănătatea căsniciei. Sunt metode simple, dar

Câteva schimbări importante pun în evidență tranzițiile sociale în cămin și familie:

A. Schimbări în ciclul vieții de familie

- Căsătoria și nașterea copiilor sunt întârziate, când bărbații și femeile aleg să rămână, pentru mai mult timp, necăsătoriți.
- Nașterea primului copil are loc mai târziu, în ciclul vieții de familie.
- Femeile contestă rolul lor tradițional, astăzi, când cele mai multe dintre ele lucrează în afara căminului, iar numărul celor care nu au serviciu în afara căminului este din ce în ce mai mic.

B. Schimbări în așteptările cu privire la căsătorie

- Cele mai multe familii de astăzi sunt întemeiate pentru că partenerii doresc siguranță emoțională și un statut social, nu ca să obțină sprijin economic.
- Mulți parteneri nu înțeleg clar ce înseamnă iubirea și le este greu să se încreadă unul în altul, din cauză că ei înșiși nu au avut o copilărie normală și pentru că au fost, în mod frecvent, victime ale abuzurilor.
- Când apar dificultăți în cămin, probabilitatea ca partenerii să se gândească la opțiunea separării și a divorțului este mai mare decât în trecut.

C. Schimbări în metodele și în rolurile de creștere a copiilor

- Stilul autoritar tradițional a făcut loc unei metode mai democratice sau mai permissive de creștere a copiilor.
- În multe familii în care ambii parteneri au carieră sau serviciu, aceștia nu reușesc să-și distribuie rolurile în cămin.

D. Schimbări în structurile de familie

- Ușurința cu care acum se pune capăt multor relații a contribuit la crearea unei diversități de structuri familiale (spre exemplu, familii cu un singur părinte, familii formate prin recăsătorire).

E. Schimbări în concepția noastră despre societate

- A avut loc îndepărtarea de societatea caracterizată de împărtășirea valorilor spre societatea caracterizată printr-un individualism exagerat. Din această cauză, partenerii de căsătorie și membrii familiei ajung să trăiască sentimente de înstrăinare și de izolare.

eficiente, de a continua să trăim „în dragoste”.

Să accentuăm părțile pozitive (Efeseni 4,1-3). Harul ne învață să ne concentrăm asupra părților bune, nu asupra celor negative. Pavel menționează patru valori personale, care ne vor ajuta să păstrăm „unirea Duhului, prin legătura păcii” (vers. 3):

- **Umilinta** - să slujim, în smerenie, nevoilor altora (vers. 2).
- **Blândețea** - să fim blânzi și să îi respectăm pe ceilalți, arătând că îi iubim și că nu vrem să ne subestimăm unii pe alții (vers. 2).
- **Îndelunga răbdare** - să nu ne răzbunăm sau să plătim cu aceeași monedă, când ni s-a făcut un rău (vers. 2).
- **Îngăduința** - să ne îngăduim unii pe alții în dragoste. Toleranța

reciprocă face posibil ca doi oameni să trăiască împreună în pace și iubire (vers. 2).

Este absolut necesar ca ambii parteneri de căsătorie să aibă aceste patru calități ca să creeze puncte de înțelegere între ei, să-și asume răspunderea pentru relația lor și să-și încurajeze reciproc stima de sine.

Să vorbim cu iubire (Efeseni 4,15.29). Relațiile bune depind foarte mult de comunicarea sinceră, deschisă. Esența comunicării sincere o reprezintă dispoziția de a fi vulnerabili - de a vorbi altcuiva despre slăbiciunile și sensibilitățile noastre, de a risca făcându-ne cunoscute îndoielile și temerile și ascultând activ exprimarea gândurilor și sentimentelor celuilalt. Ajutându-l pe partener să ne

În *Surprising Marriages* (1997, pag. 350-365), William J. Peterson descrie aspectele nevăzute din viața de familie a lui Billy și Ruth Graham. Deși Dumnezeu i-a folosit în mod extraordinar pe cei doi, căsnicia lor este un studiu despre împletirea a două voințe puternice, despre adaptare și despre învățarea iertării. Amândoi având personalități puternice, însă și vederi diferite asupra multor lucruri, experiența lor, mai ales în primii câțiva ani, ca familie, a fost marcată frecvent de conflicte. „Ea (Ruth) recunoaște: „În familia lui Billy Graham, viața nu este întotdeauna ușoară și plină de farmec” (pag. 351). Cu toate că Billy avea convingeri baptiste, ea a rămas o prezbiteriană neclintită. Ca să fie mai atractivă, prima biserică în care a lucrat el și-a schimbat, în cele din urmă, numele, pentru că ea rămăsese convinsă că nu era necesar să fie rebotezată, prin seufundare. Deși susține convingeri religioase și poziții biblice foarte diferite de ale ei, el recunoaște că ea are cunoștințe biblice mai bune decât ale lui și că l-a ajutat să aibă vederi mai echilibrate despre alte grupări religioase.

„Odată, după ce a ținut o predică despre căminul creștin, Billy a trebuit-o pe soția lui (așa cum face în general) ce părere are despre predică.

‘A fost o predică bună, cu o excepție’, a răspuns ea.

‘Care excepție?’

‘Diferența de timp.’

‘Care?’

‘Diferența de timp. Ai vorbit unsprezece minute despre datoriile soției față de soț și doar șapte minute despre datoriile soțului față de soție’ (pag. 351).

„Ei au venit din două lumi diferite, trăiesc în două lumi diferite; dar, împreună, au creat o relație puternică, și aceasta a adus binecuvântare lumii” (pag. 364). Una dintre principalele explicații ale fericirii lor o reprezintă această afirmație preferată a lui Ruth: „Un cămin fericit este unirea dintre doi oameni care iartă” (pag. 352).

cunoască așa cum suntem, îl invităm să intre într-o relație strânsă cu noi, să ne cunoască și să înțeleagă cine suntem cu adevărat.

Multe relații se împotmolesc pentru că oamenii, pur și simplu, nu sunt dispuși să aibă încredere în altcineva. Teama îi determină să își ascundă unul altuia părți din ei și să se angajeze în schimburi de cuvinte negative, care împiedică înțelegerea și opresc dezvoltarea relației. Harul lui Dumnezeu ne inspiră să transmitem iubirea și acceptarea, în loc să folosim metode defensive, egoiste, de manipulare. Dacă, în locul comunicării plăcute, care exprimă iubirea și acceptarea, are loc discreditarea, deprecierea celui alt, indiferența sau critica, aceste mesaje otrăvitoare vor tinde să distrugă relația și vor duce fie la escaladarea conflictului și la o înțelegere greșită, fie la retragere în sine și la tăcere.

Să tratăm în mod constructiv mânia și conflictele (Efeseni

4,25.26.31). Pavel ne sfătuiește să oprim repetarea mâniei și dezacordurilor dintre noi. Aici el arată că harul lui Dumnezeu ne face în stare să recunoaștem când suntem supărați și să tratăm mânia în mod constructiv. Mulți oameni cred că este păcat să te mânie. Ei chiar citează textul din Efeseni 4,26 ca dovadă pentru aceasta. Dar mânia este o emoție dată de Dumnezeu. Ea acționează ca un sistem de avertizare, înștiințându-ne când am fost răniți de altcineva. Pavel nu condamnă mânia, ci arată că este nevoie să ne ocupăm de supărările și de dezacordurile dintre noi și să nu lăsăm să treacă zilele fără să le rezolvăm în mod amical. Păstrarea continuă a mâniei duce la mâhnire, la resentimente și la dorința de răzbunare.

Neștiința, neputința de a trata mânia și conflictele este una dintre cauzele obișnuite ale necazurilor și ale deteriorării relațiilor din familie. „Orice amărăciune, orice iuțime,

orice mânie, orice strigare, orice clevetire și orice fel de răutate să piară din mijlocul vostru” (vers. 31) sugerează că trebuie să învățăm să lăsăm în urmă trecutul, debarasându-ne de fantomele lui.

Să ne iertăm unii pe alții (Efeseni 4,32). Suntem chemați să iertăm, dar, în realitate, nu este ușor să ierți. Poate că iertarea nu va putea elimina toate consecințele răului făcut, însă adevărata iertare înseamnă că suntem dispuși să eliberăm cealaltă persoană de întreaga greutate a judecării și condamnării noastre, mai ales atunci când nu a făcut absolut nimic ca să merite această eliberare. A lăsa să treacă amărăciunea, resentimentele și durerea este cu adevărat un act al harului, un dar din partea lui Dumnezeu. Aceasta păstrează vitalitatea relațiilor și anulează orice risc de înstrăinare sau de respingere. (Vezi istorisirea din *chenarul alăturat*.) Iertarea implică cel puțin două aspecte distincte:

- Un aspect al iertării constă în faptul că le-o acordăm necondiționat celor care ne-au făcut rău, pentru că și Domnul Hristos ne-a iertat pe noi (vezi Efes. 4,32). Nu stă în firea noastră să iertăm astfel și trebuie să ne bizuim pe ajutorul Duhului Sfânt. Această iertare trebuie pusă mai întâi în inimă - acesta este lucrul cel mai greu - iar apoi oferită în umilință, în sinceritate și recunoscând că noi, cei care oferim iertarea, nu suntem mai neprihăniți decât cel pe care îl iertăm. Această iertare necondiționată, bazată pe har, are efectul de a-l elibera pe cel care iartă și poate crea un mediu în care cel care a produs răul este atras spre pocăință, deși nu din acest motiv este iertat.

- Un alt aspect al iertării are de-a face cu procesul în care intră cele două persoane (vezi Luca 17,34). Ea nu poate fi eficientă decât dacă iertarea este oferită necondiționat și dacă cel vinovat manifestă umilință, își mărturisește fapta și o regretă. Pentru ca acest proces să ducă la împăcare, trebuie să existe reciprocitate, care presupune dialog, înțelegerea cauzelor care au produs răul și un angajament de a

comunica, de a ține sub control mânia și de a rezolva problemele mai eficient, așa încât să se depășească și înstrăinarea sa nu continue.

Supuneți-vă unul altuia (Efeseni 5,21). Principiul egalității și reciprocității în Domnul Hristos este stabilit în mod clar de Pavel în Efeseni 2,14-16. Harul lui Dumnezeu ne face în stare să ne supunem unii altora din iubire, nu luând o atitudine de superioritate, de dominare sau de stăpânire asupra altcuiva. Pavel îi îndeamnă atât pe bărbați, cât și pe femei, pe soți și pe soții, să fie „plini de Duh” (Efes. 5,18), ca să poată trăi o viață de iubire și de respect unul față de altul (vezi 5,33). Aici, în Efeseni 5,21, Pavel formulează un principiu central, care se referă la toate relațiile creștine, dar mai ales la relația dintre soț și soție, în cadrul căsătoriei (Efes. 5,22-33), la relația părinte-copil (Efes. 6,1-4) și la relația stăpân-sclav/patron-angajat (Efes. 6,5-9). Pavel spune că este necesar să fim dispuși să ne oferim pe noi înșine, în-curajându-i pe alții și lucrând pentru ei. Ca să arătăm că ne acceptăm, că ne respectăm și că ne iubim unii pe alții, că recunoaștem reciprocitatea dintre noi și că primim daruri unii de la alții, trebuie să evităm orice fel de lupte inutile pentru putere, care fac ca unul să îl domine pe altul.

Să ne dedicăm iubirii unii pentru alții (Efeseni 5,1.2). Pavel ne invită să trăim „în dragoste”. Aceasta este esența chemării harului. Numai în contextul chemării harului suntem inspirați să ne iubim unii pe alții în mod generos și binevoitor, așa cum ne îndeamnă apostolul. Iubirea este un act al voinței ca să ne transpunem în fapte simțăminte binevoitoare față de o altă persoană. Iubirea despre care vorbește Pavel presupune mai mult decât un sentiment de admirație și de afecțiune. Pentru el, iubirea presupune *angajament și acțiune*. Angajamentul este un element vital al unei relații de lungă durată, o com-

ponentă esențială a oricărei relații de iubire. A lua un angajament înseamnă a face o declarație de loialitate, a da o garanție de a rămâne credincios și demn de încredere față de relație și față de cealaltă persoană. Este o calitate care contribuie enorm de mult la creșterea, dezvoltarea și stabilitatea relației dintre soț și soție și dintre toți membrii familiei.

Iubirea este și un cuvânt care presupune acțiune - o atitudine care se manifestă în purtarea noastră. *Iubirea este alegerea de a avea față de alții o atitudine iubitoare*, care să reflecte simțămintele

noastre față de ei, sau, probabil, în unele cazuri, *în posida sentimentelor noastre momentane*.

Uneori, alegerea noastră de a iubi poate fi însoțită de simțăminte de confuzie, de dezamăgire, chiar de mânie și ură. Următoarea poveste de dragoste ilustrează felul în care angajamentul de a iubi poate să înfrunte, să învingă greutățile și să facă posibile relații durabile. Robert Fulghum (1997) povestește cum, după ce prezentase elogios poveștile de dragoste, cu ocazia unei conferințe a sa, un onorabil om de afaceri, de vârstă

medie, i-a arătat un plic parfumat, colorat în albastru deschis.

„El a spus: 'Înainte de a citi ce este înăuntru, trebuie să vă aduc la cunoștință că îl am de cel puțin zece ani, că l-am primit de la soția mea și că sunt și astăzi soțul ei'. În plic era o foaie de hârtie de birou, de aceeași culoare, pe care scria, cu stilou și cerneală:

'Scumpul meu Harry:

Te urăsc, te urăsc, te urăsc.

Cu tot respectul, cu toată dragostea mea, Edna'.

Am zâmbit și am privit în sus, anticipând restul istorisirii.

A zâmbit și el, împachetând bilețelul și punându-l înapoi în plic.

'Asta este', spuse el și se îndepărtă” (pag. 4, 5).

Relațiile strânse dau naștere la sentimente diferite, dar iubirea care se dedică poate să se confrunte cu dificultățile, să le rezolve și face posibilă o relație durabilă. Aceasta este iubirea pe care suntem îndemnați să o manifestăm, în armonie cu viața pe care suntem chemați să o trăim.

Așa cum apostolul Pavel și-a îndreptat atenția spre harul lui Dumnezeu, este nevoie să ne „revizui” și noi viața, având harul în centrul existenței noastre. Când vom primi cu bucurie harul cu care El ne îmbrățișează, atunci și noi vom fi însuflețiți de iubirea incredibil de risipitoare a lui Dumnezeu față de noi. Vestea bună despre bunătatea și bunăvoința lui

Dumnezeu față de noi, când este însușită și integrată în viața noastră, transformă radical căminul nostru. Harul ne deschide calea ca să ne bucurăm de relații ferice, care sporesc încrederea și respectul față de noi înșine și față de alții și ne ajută să micșorăm stresul și neliniștea care pot apărea când trăim alături unii de alții. Harul face din noi oameni fericiți!

Bryan Craig este directorul departamentului Misiunea Familiei, în Diviziunea Pacificului de sud, și directorul Institutului adventist pentru relațiile de familie, din Sydney.

Să-i ajutăm pe tinerii noștri să înțeleagă Evanghelia prin viața noastră

Cel mai adesea, ne însușim valorile dacă le vedem exemplificate, nu doar predate. Noi, părinții și cei cărora li s-a încredințat responsabilitatea de a-i crește și educa pe copiii și tineri, avem ocazia minunată să-i ajutăm să primească Evanghelia din toată inima. Putem să facem lucrul acesta, dacă le asigurăm un climat de prietenie, sinceritate și har și dacă le îngăduim să vadă purtarea, greșelile și cererile noastre de iertare.

In Deuteronom 6,6-9, Dumnezeu îi învață pe părinți cum să le inspire copiilor credința și dorința de a-L cunoaște și a-I servi. În mandatul Său pentru tați și mame, sunt incluse și acestea: să aibă în inimă poruncile Sale, să le vorbească despre ele copiilor și să ofere permanent, în viața lor, un model de împlinire a poruncilor Sale.

Să avem poruncile Sale în inimă

Părinții nu le pot da copiilor ceea ce nu au ei înșiși. Credința și angajamentul față de Dumnezeu trebuie să locuiască mai întâi în inima părinților. Este imposibil ca poruncile Sale să fie în noi, așa cum intenționează Dumnezeu, dacă nu le înțelegem în contextul veștii bune a Evangheliei. Primirea Evangheliei Domnului Isus este o condiție necesară ca să avem poruncile lui Dumnezeu în inimă.

Primirea harului lui Dumnezeu prin credință.

„Căci prin har ați fost mântuiți, prin credință. Și aceasta nu vine de la voi, ci este darul lui Dumnezeu” (Efes. 2,8). Aici se arată că harul și credința sunt două elemente importante, aflate în centrul Evangheliei. Harul înseamnă

Elaine și Willie Oliver

favorare sau bunăvoință nemeritată. Noi primim mântuirea când primim harul lui Dumnezeu prin credință. Credința înseamnă să ne odihnim în Dumnezeu, să ne punem toată încrederea în El.

Ioan 3,16; Marcu 16,15.16; Evr. 11,6; Ioan 1,16).

Primirea puterii lui Dumnezeu în viață. „Căci mie nu mi-e rușine de Evanghelia lui Hristos; fiindcă ea este puterea lui Dumnezeu pentru mântuirea fiecăruia care crede” (Rom. 1,16). Când primim mântuirea pe care Dumnezeu

continuă să o ofere lumii în Domnul Hristos - darul harului Său -, cunoaștem, în viața noastră, marea putere a lui Dumnezeu de a ne mântui, în Hristos. Mîntea și inima ne sunt transformate, când El scrie legea Sa în ele. Poruncile Sale rămân în inimă prin puterea primită, atunci când acceptăm mântuirea. Noi, părinții, trebuie să trăim aceste adevăruri, pentru ca apoi să le putem vorbi despre ele copiilor noștri (vezi Ioan 1,12; 2 Cor. 12,9; Tit 2,11.12; Evr. 8,10; 13,9; Rom. 5,20.21; 12,2).

Să le vorbim copiilor despre poruncile lui Dumnezeu

Dumnezeu dorește și astăzi să întipărim calea Domnului în mintea copiilor, așa cum le-a poruncit părinților israeliți. El știe că în special părinții pot face astfel, și aceasta trebuie să fie cea dintâi prioritate a noastră.

„Și poruncile acestea, pe care ți le dau astăzi, să le ai în inima ta. Să le întipărești în mintea copiilor tăi și să vorbești de ele când vei fi acasă, când vei pleca în călătorie, când te vei culca și când te vei scula. Să le legi ca un semn de aducere aminte la mâini și să-ți fie ca niște fruntarii între ochi. Să le scrii pe ușorii casei tale și pe porțile tale” (Deuteronom 6,6-9).

Viața unui părinte care se bazează permanent pe Dumnezeu, pentru tot ce este și ce face, demonstrează, în fața copilului, ce înseamnă credința (vezi Gal. 3,26;

Rolul părinților în a-i deprinde pe copii să fie prietenoși. Părinții au rolul cel mai important, iar familia reprezintă principala arenă în care se formează deprinderea de a fi comunicativ. Desigur, există și alți factori (pastorii, prietenii, profesorii copiilor, mass-media) și alte locuri în care copiii învață să aibă relații sănătoase cu semenii (biserica, terenul de joc, școala, locurile de recreere), dar părinții, în cadrul familiei, continuă să fie primii și cei mai importanți educatori, care îi ajută pe copii să învețe valorile.

Lucrarea de a-i învăța pe copiii mici să fie prietenoși a fost descrisă ca fiind poate singura funcție universală a familiei. De mii de ani, familia a exercitat un adevărat monopol în a-i deprinde pe copii să stabilească ușor relații cu semenii. Înainte de industrializare, copiii mici erau în majoritatea timpului împreună cu părinții, frații, surorile, bunicii, mătușile, unchii și verii lor. O dată cu industrializarea, creșterea copiilor a devenit funcția cea mai importantă a familiei nucleare imediate - părinți, frați și surori. În ultimele zeci de ani, timpul trăit împreună cu familia imediată a cedat locul tot mai mult timpului petrecut cu prietenii de aceeași vârstă, în centre de îngrijire a copiilor în timpul zilei și în școli. Totuși, chiar cu aceste schimbări, familia și părinții rămân mediul și factorii cei mai importanți care contribuie la învățarea purtării prietenoase de către copii (R. J. Gelles, *Contemporary families: A sociological view*, Thousand Oaks, Ca.: 1995, pag. 290).

Scriptura prescrie această implicare a părinților (vezi Efes. 6,4), iar sora White o susține:

„Tatăl și mama trebuie să fie primii învățători ai copiilor lor... Educația copiilor este o parte importantă a planului lui Dumnezeu pentru demonstrarea puterii creștinismului. Asupra părinților se află răspunderea solemnă ca să-și educe copiii în așa fel, încât, atunci când aceștia ies între alți oameni, să le facă bine, nu rău, celor cu care se

Știm că familia este laboratorul de importanță vitală, în care se dezvoltă credința și valorile copiilor noștri. Cercetările cu privire la credință, valori și angajament au dus la concluzia că următoarele cinci lucruri sunt importante:

Mama. Dacă mama este foarte religioasă, dacă îi place să vorbească despre credința sa și să le-o împărtășească deseori copiilor și tinerilor, este mai probabil ca ei să se maturizeze în credință și să ajungă să se dedice unei atitudini religioase.

Tatăl. Dacă tatăl este foarte religios, dacă îi place să vorbească despre credința sa și să le-o împărtășească deseori copiilor, este mult mai probabil ca ei să manifeste o credință care se maturizează și un sentiment de loialitate față de biserica lor.

Sprizijul. Dacă părinții și copiii comunică unii cu alții deseori și în mod pozitiv, când viața de familie le dă sentimentul că sunt iubiți și susținuți și când părinții îi ajută pe copii în activitățile legate de școală, este mai probabil ca tinerii să aibă o credință bogată, care se maturizează, și un sentiment de loialitate față de biserica lor.

Controlul. Când părinții au standarde ferme și le aplică în mod cinstit, hotărât și iubitor, pedepsind purtarea greșită și punând limite în folosirea timpului de către copii, tinerii au tendința să crească într-o credință matură, să manifeste angajament și loialitate față de biserica lor. Factorii care țin de control au cea mai mică influență dintre toate cele cinci grupe. Cu toate acestea, controlul pare să fie apreciat în mod pozitiv în mediul familial, nu însă în școlile religioase și în biserică. Disciplina este primită cel mai bine atunci când vine de la oameni care știm că ne iubesc.

Părtașia spirituală. Dacă membrii familiei se închină deseori împreună, dacă închinarea este interesantă și plină de conținut și dacă familia se angajează în proiecte prin care să-i ajute pe alți oameni, este mult mai probabil că tinerii și copiii vor manifesta o credință crescândă, bogată, matură, și loialitate față de biserica lor (S. Tyner, *The colors of grace in our homes*, Lincoln, Neb.: AdventSource, 1996, pag. 5).

întovărășesc“ (Îndrumarea copilului, pag. 4).

Ce ne spun cercetările despre transmiterea valorilor de la părinți la copii? Valuegenesis, un amplu proiect de cercetări, făcut la solicitarea Bisericii Adventiste, cu mai mulți ani în urmă, demonstrează clar că familia reprezintă primul loc în care sunt cultivate credința și valorile în copii. Cercetările au identificat cinci elemente importante, care țin de familie și care influențează maturitatea credinței la copii și tineri:

• **Mama.** Mamei îi place să le vorbească frecvent copiilor despre credința ei.

• **Tatăl.** Tatălui îi place să le vorbească frecvent copiilor despre credința lui.

• **Sprizijul.** Părinții comunică deseori cu copiii în mod pozitiv, oferindu-le sprijin.

• **Controlul.** Părinții au standarde înalte, stabilesc termene și pretind în mod ferm și iubitor să fie respectate.

• **Părtașia spirituală plăcută.** Membrii familiei se închină deseori împreună, fac închinarea interesantă și plină de conținut și se angajează în proiecte de slujire în folosul altora. (Vezi prezentarea din *chenarul de mai sus*.)

Pentru a le prezenta copiilor Evanghelia în cămin, este necesar, deci, ca părinții să aibă o credință vie, pe care le-o transmit copiilor în relațiile lor zilnice - atunci când conduc mașina, când lucrează în grădină, când merg cu trenul, când citesc, când se joacă și când se închină împreună. Copiii și tinerii se simt cel mai mult în siguranță în valorile lor religioase, atunci când li se cere în mod ferm și iubitor să respecte limitele puse de părinți. Așa cum adulții se simt mai bine

Copiii noștri, Jessica și Julian, s-au născut la New York, unde am locuit destul de mult timp. Dacă locuiți și mergeți cu mașina prin New York sau dacă ați vizitat vreodată cartierul Manhattan și ați avut fericirea (!) să vă aflați în traficul acesta intens, știți despre ce vorbim. Îți cam pierzi răbdarea pentru că nu poți merge mai repede. Începi să vorbești în șoaptă cu șoferii ceilalți. Uneori nu vorbești în șoaptă, ci, pur și simplu, strigi: „Hai“, „Dă-i drumul“. Asemenea expresii sunt des folosite, când semaforul urmează să treacă pe culoarea verde, iar mașina din față încă nu a pornit.

Nu am observat cât de mult deveniserăm o parte din această cultură a șoferilor, până într-o zi când, măntând foarte greu în trafic, la o oră de vârf, în New York, am auzit-o pe fiica noastră, Jessica, de trei ani, aflată pe bancheta din spate, spunând: „Hai, omule, ia-o din loc!“ Am fost șocați! Ne-am uitat unul la altul și în priviri ni se citea recunoașterea faptului că totdeauna suntem priviți și luați ca exemplu, chiar dacă nu ne dăm seama.

Cu altă ocazie, cam după un an și jumătate de la nașterea lui Jessica și de când ea ni se alăturase la altarul familial, ne gândeam la viitorul ei și ne întrebam dacă se va decide, într-o zi, să devină adventistă de ziua a șaptea. Când am ingenuncheat pentru rugăciune, la sfârșitul altarului familial, fiica noastră a început să se roage. Nu prea înțelegeam ce spune, dar inimile noastre au bătut mai tare, de bucurie, și am fost aproape copleșiți de emoție, când ne-am dat seama că exemplul nostru pozitiv începea să dea roade vizibile.

climat pozitiv, în care tinerii pot și se dedică să crească spiritual.

„Inima copilului este sensibilă și ușor de impresionat; și când noi, cei maturi, vom ajunge 'ca niște copilași', când vom învăța de la Mântuitorul simplitatea, bunătatea și iubirea duioasă, nu ne va fi greu să atingem inimile celor mici și să-i învățăm lucrarea vindecătoare a iubirii“ (*Ibid.*, pag. 178).

• **Ocazii de slujire în folosul altora.** Nimic nu dezvoltă musculatura, fizică sau spirituală, așa cum o face mișcarea. O credință care este doar teoretică va ajunge curând slabă și neineficientă. Când le formăm ocazii ca să lucreze pentru alții, îi ajutăm pe tineri să aibă sentimentul valorii, să-și spună: „Pot să fac o schimbare în viața altora“. Acest sentiment se transformă într-un mod de viață - o viață de slujire față de Dumnezeu și față de semenii. Lucrarea pentru alții este puntea care leagă credința teoretică de credința activă.

Să oferim în viața noastră un model de împlinire a poruncilor lui Dumnezeu

Este o zicală bine cunoscută, care spune: „Fă cum spun eu, nu cum fac eu“. Un spot de televiziune, despre abuzul de substanțe, îl arată pe un tată împreună cu fiul său, în dormitorul acestuia. Tatăl îl surprinde fumând marijuana și strigă revoltat: „Unde ai învățat să faci asta?“ Fiul răspunde în același fel: „Te-am văzut pe tine“. Tatăl este surprins, pentru că el nu folosește droguri interzise de lege. Însă fiul îl văzuse consumând alte droguri, „legale“, dar tot dăunătoare.

Cel mai adesea, ne însușim valorile dacă le vedem exemplificate, nu doar predate. De aceea nu ne surprinde faptul că și copiii noștri seamănă atât de bine cu noi. Dacă părinții strigă unul la altul și se supără ușor, de multe ori și copiii fac la fel. Ne uimește cât de mult seamănă comportamentul copiilor cu al nostru - un lucru pe care nu totdeauna ne-a fost ușor să-l acceptăm. De fapt, este atât de ușor să atribuim purtarea negativă a copiilor noștri trăsăturilor care țin de

când merg cu mașina pe un pod care are parapet pe ambele părți, tinerii vor înțelege că limitele aplicate cu bunăcredință și în mod ferm îi protejează, că ele exprimă dragostea și preocuparea părinților.

Puterea pentru creșterea spirituală a tinerilor. Potrivit proiectului *Valuegenesis*, sunt patru lucruri fundamentale de care au nevoie tinerii, ca să crească spre maturitate spirituală:

• **Orientarea spre mântuire, cu accentul pus pe har.** Este nevoie ca părinții să le vorbească tinerilor despre mântuire, așa cum o prezintă Biblia, ca fiind darul unui Dumnezeu iubitor pentru ființe nevrednice. Nu purtarea noastră bună ne mântuiește. Nu putem face nimic ca să câștigăm mântuirea. Tot ce putem face este să primim darul, însoțit și de puterea pentru biruință. Împreună cu darul, primim și dorința irezistibilă de comuniune cu Dăruitorul, de o relație personală cu Domnul Isus. Această relație este cea care ne caracterizează și ne orientează comportamentul, nu purtarea noastră ne face să primim favoarea lui Dumnezeu (vezi Efes. 2,8; Ioan 1,12; 3,16).

• **Bucurie în închinare față de Dumnezeu, în toate aspectele vieții.** Tinerii au nevoie să înțeleagă că, în viața creștinului, nu există nici o dihotomie. În orice acțiune, trebuie adusă slavă lui Dumnezeu. Indiferent dacă sunt în clasă ori pe terenul de sport, acasă ori la biserică, la lucru sau la recreere, trebuie să-i încurajăm pe tineri să aibă convingerea că Dumnezeu este prezent în viața lor și să găsească bucurie în conștiința prezenței Sale.

• **Un climat de acceptare, sinceritate și prietenie.** Evanghelia lui Isus Hristos ajunge să pună stăpânire în mare măsură pe viața tinerilor, când ei trăiesc într-o atmosferă de încurajare și sprijin, pe măsură ce se dezvoltă spre maturitate spirituală.

„Nu-i tratați pe copiii voștri numai cu severitate, uitând că și voi ați fost copii și că ei sunt doar copii. Nu așteptați de la ei perfecțiunea, nici nu încercați să-i faceți să se poarte dintr-o dată ca oamenii mari“ (*Căminul Adventist*, pag. 179).

În loc să-i umilească și să-i critice pe tineri, ar fi bine ca părinții să practice răbdarea, bunătatea, să aibă o purtare prietenoasă, așa încât să creeze un

orientările partenerului de căsătorie! Aceasta se numește negare și autoprotecție. Deseori este adevărat și reversul - atribuim orientărilor noastre toate aspectele pozitive care se repetă în copiii noștri. (Vezi istorisirea din *chenarul de pe pag. 19*)

Înțelegem de ce Dumnezeu l-a inspirat pe profet să scrie, în Deuteronomul, cum trebuie să le facem cunoscută copiilor noștri Evanghelia. „Să le împărești în mintea copiilor tăi și să vorbești de ele când vei fi acasă, când vei pleca în călătorie, când te vei culca și când te vei scula. Să le legi ca un semn de aducere aminte la mâini și să-ți fie ca niște fruntarii între ochi” (Deut. 6,7.8).

Desigur, mulți dintre noi suntem îngrijorați din cauza copiilor care cresc în căminele noastre, dar nu Îl primesc pe Domnul Isus Hristos și nu sunt botezați. Această decizie nu se ia în vid. „Prin privire, suntem schimbați.” Nu este de ajuns să le spunem copiilor că trebuie să fie botezați. Prin felul în care trăim zilnic, le dăm o mărturie pozitivă sau negativă. Este posibil ca toate rugăciunile noastre evlavioase de la biserică să fie lipsite de efect, dacă în cămin suntem duri, irascibili și lipsiți de iubire.

Am putea spune că transmiterea Evangheliei la copiii noștri

este o lucrare făcută douăzeci și patru de ore pe zi, șapte zile pe săptămână - un efort pe care îl depunem în tot timpul zilei, în fiecare zi, indiferent de activitatea pe care o desfășurăm. În relațiile pe care le avem acasă ori în afara căminului, dimineața devreme și seara târziu, prin ritualurile zilnice din viața noastră acasă și prin prioritatea pe care o dăm problemelor spirituale în cămin, prin bunătate, atenție și iubire din partea noastră, dăm mărturie despre Domnul Isus și despre harul Său mântuitor. Chiar atunci când facem greșeli (și vom face), dacă învățăm să cerem iertare unii de la alții și de la copii, aceasta va face cunoscută realitatea că Dumnezeu iartă și este dispus să ne ofere o nouă ocazie și putere ca să trăim o viață biruitoare pentru El.

Moise, cel care a scris Deuteronomul, prezintă clar orientările din partea lui Dumnezeu. Trebuie să avem o experiență și o relație personală cu Domnul nostru, primind harul Său și puterea ca să trăim pentru El. Ar trebui să fim hotărâți să le transmitem copiilor valorile noastre spirituale, într-o atmosferă de acceptare, sinceritate și prietenie. Și să fim conștienți că ei ne privesc și ne ascultă chiar și atunci când nu ne dăm seama de aceasta. De multe ori, ceea ce

facem este mai important decât ce spunem.

Nu putem face singuri această lucrare, dar „la Dumnezeu toate lucrurile sunt cu puțință” (Mat. 19,26). Dacă le-am transmis copiilor vestea bună a Evangheliei mai puțin decât am sperat, putem să-i prezentăm în credință, prin rugăciune, în fața bunului nostru Tată din cer, care ne cunoaște și ne înțelege și pe noi, și pe ei. Când ne îndreptăm spre El, putem să primim iertare pentru greșelile noastre; să înțelegem mai mult din vestea bună a Evangheliei; să descoperim cum ne putem folosi mai eficient influența; să primim o nouă putere ca să continuăm relațiile dintre noi și copiii noștri ori să restabilim relațiile deteriorate. Mai presus de toate, putem ajunge la o nouă înțelegere a siguranței că, prin faptul că L-a dat pe Domnul Hristos să moară, Dumnezeu a făcut posibilă mântuirea noastră și a copiilor noștri. Putem să ne încredem în El pentru aceasta. Cu o nouă speranță, putem aduce la îndeplinire minunata lucrare de a vesti, prin viața și prin cuvintele noastre, invitația de a primi darul Său prețios.

Elaine și Willie Oliver lucrează în cadrul Departamentului Misiunea familiei, în Diviziunea nord-americană.

Măinile mamei

O mamă tânără își ținea fetița să doarmă în leagănul ei. Mă voi duce doar până la vecina să-i fac o vizită de câteva minute, își zicea în sine. A trecut atâta timp de când n-am mai stat de vorbă cu ea! Dar, în timp ce ea și vecina stăteau de vorbă, sirena din oraș a sunat alarma de incendiu. Un fior rece a trecut prin cele două femei.

„Nu te neliniști”, spuse vecina. „Cred că a luat foc doar niște iarbă, pe câmp. În fiecare an, pe vremea asta, se întâmplă des ca iarba să ia foc. Sunt sigură că focul este undeva, departe.”

„Dar, auzi”, spuse mama. „Cred că mașina de pompieri se aude venind în partea asta. Ia privește! Oamenii aleargă pe stradă - aleargă spre casa mea!”

Fără să mai scoată o vorbă, mama se năpusti afară și alergă împreună cu mulțimea care se aduna. Atunci a văzut. Chiar casa ei era cuprinsă de flăcări! Fum și flăcări ieșeau peste tot prin acoperiș.

„Fetița mea!” striga ea cât putea, printre lacrimi. „Fetița mea!”

O mulțime de oameni se îngrămădiseră în jurul casei, dar ea s-a înghesuit și și-a făcut loc cu coatele, până când a ajuns la ușă. Un pompier a oprit-o și i-a spus: „Nu se poate intra! Vei fi arsă!”

Dar mama a continuat să strige: „Lăsați-mă să intru! Lăsați-mă să intru!” eliberându-se, totodată, și avântându-se în casa cuprinsă de flăcări.

Ea știa exact unde trebuie să ajungă. Alergând prin fum și flăcări, o prinse în brațe pe scumpa ei fetiță și se întoarse ca să iasă. Dar acum se strânsese atâta fum, încât îi era foarte greu să vadă și să respire. Ajunsă aproape la capătul puterilor, se clătina și căzu; și n-ar mai fi reușit să iasă din casă în

**Arthur Maxwell
Karen Flowers**

siguranță, dacă un pompier nu ar fi ridicat-o și nu ar fi dus-o afară.

Cât de mult s-au bucurat oamenii, când i-au văzut ieșind! Fetița, Marjorie, nu era deloc rănită sau atinsă de flăcări! Dar mâinile sărmaneii mame aveau arsuri îngrozitoare. Prietenii binevoitori au luat-o pe fetiță în grija lor, iar mama a fost dusă la spital, cu mașina. Medicii au făcut tot ce au putut, dar pe mâinile ei au rămas cicatrici foarte neplăcute.

După mai mulți ani, când s-a făcut mare, Marjorie a observat dintr-o dată ceva ce nu-i atrăsese atenția până atunci. Măinile mamei sale erau așa de urâte! „De ce ai mâinile atât de urâte?” o întrebă pe mama, când erau numai ele singure.

În ochii mamei apărură lacrimi, când își aminti cât de înspăimântată fusese în ziua aceea, când casa luase foc, iar Marjorie dormea acolo, fără să știe nimic despre pericolul în care se afla.

„Am spus ceva rău?” întrebă Marjorie, când îi văzu lacrimile.

„Nu, draga mea”, răspuse mama. „Dar trebuie să-ți povestesc ceva.”

Apoi îi istorisi cum a fost cu in-

cendiul. Îi spuse cum oamenii încercaseră să o împiedice să ajungă la ușă, cum pompierul căutase să o oprească, cum se luptase ea cu flăcările ca să-și salveze fiica, cum căzuse și cum fuseseră salvate amândouă. Apoi întinse mâinile pentru ca Marjorie să le vadă.

„Sunt cam urâte, nu-i așa?” spuse mama încet. „Pentru mine, singurul lucru care conta a fost să-ți salvez viața.”

Acum era rândul lui Marjorie să verse câteva lacrimi. „O, mamă”, spuse ea plângând, „tu mă iubești atât de mult! Acestea sunt cele mai frumoase mâini din lume!”

Știi că sunt mâini care au fost rănite pentru tine? Măinile Domnului Isus. Soldații I-au bătut cuie mari prin mâini și L-au atârnat pe cruce ca să moară. Și El a murit pentru ca tu să poți merge în cer. Chiar și când Se va întoarce pe pământ, în mâinile Sale se vor vedea semnele făcute de acele piroane. Dacă Îl vei ruga, ți le va arăta. Când le vei vedea, vei fi sigur că Domnul Isus te iubește foarte mult!

Adaptată din Arthur S. Maxwell, Uncle Arthur's Bedtime Stories. Hagerstown, Md.: Review and Herald Publishing Association, 1966, vol. 13, pag. 9-13

Iona și frații săi

Sau motivația pentru slujire

Cristian Dumitrescu

Zilele trecute, în timp ce discutăm cu studenții despre metodele de evanghelizare, mi-am adus aminte de istoria lui Iona. Cartea lui Iona ne este bine cunoscută. Această carte ridică întrebări referitoare la motivația slujirii, întrebări la care nu ne oferă și răspunsul. Pentru că pe acesta trebuie să îl găsim noi. Iona este un evanghelist evreu, care se îndreaptă spre cetatea Ninive. Chemarea este clară și vine de la cea mai înaltă Autoritate. „Scoală-te, du-te la Ninive, cetatea cea mare, și strigă împotriva ei, căci răutatea ei s-a suit până la Mine!” (Iona 1,2) Nedorind să meargă acolo, Iona își aduce aminte că are de făcut o vizită unei rude din Tars, pe care n-a mai vizitat-o de mult. După o furtună seri-oasă pe mare, care îl pune față în față cu moartea, urmat de o sesiune de rugăciune ecumenică, la care nici în ruptul capului nu ar fi participat înainte, și după o supraviețuire miraculoasă, care dă naștere unei mărturisiri zbuciumate, Iona cunoaște o schimbare a minții și a inimii și este „expulzat” pe uscat.

După o nouă „invitație” din partea lui Dumnezeu, Iona se hotărăște să meargă la Ninive, unde se angajează într-o misiune de salvare, chiar dacă din motive pe care le-am pune sub semnul întrebării. El îi avertizează pe locuitorii cetății, pe care însă nu-i iubește, fiind interesat mai mult de mesajul de condamnare decât de cel de salvare. În cele din urmă, este uimit până la dezamăgire de succesul pe care îl are și de răspunsul lui Dumnezeu.

Câteva remarki din experiența lui Iona sunt necesare:

1. Nu putem fugi de Dumnezeu. Iona a crezut că poate fugi la capătul lumii și să scape de El, în aceeași măsură în care noi gândim, uneori, că putem să ne îngropăm capul în nisip, ca struțul, și să ne ascundem de Dumnezeu. Practic, nu este nici un loc unde Dumnezeu

să nu poată să ne ajungă și să ne salveze, chiar și de noi înșine.

„Unde mă voi duce departe de Duhul Tău, și unde voi fugi departe de Fața Ta?” (Ps. 139,7).

2. În mod clar, Iona a fost trimis la o cetate renumită pentru răutatea și brutalitatea ei. Ca urmași ai lui Iona, avem probleme cu „mandatul misionar”. Preferăm să lucrăm în zone rurale sau suburbane mai liniștite, care par mai înclinate spre spiritualitate. Evităm însă centrele urbane aglomerate și stresante, unde spiritualitatea parcă nu mai există.

3. Ne întrebăm adesea de ce l-a chemat Dumnezeu pe Iona. Nu găsea altul mai bun? Probabil că ar fi găsit. Dar Dumnezeu ne cheamă și pe noi, adesea, să abordăm sarcini care depășesc limitele noastre, doar ca să ne descopere noi posibilități. În loc să ne plângem de lipsă de capacitate, mai bine să-I mulțumim lui Dumnezeu pentru posibilitățile noi și nebanuite cuprinse în fiecare însărcinare nouă.

După trei zile petrecute într-un spațiu relativ restrâns, Iona este vomitat de pește pe uscat, un act care a rănit, cu siguranță, mândria profetului. În cele din urmă, ajunge la Ninive. Aici merge în sus și în jos, predicând mesajul distrugerii. Prin natura mesajului, nu exista nici o bucurie în acesta, nici o speranță. Iona demonstrăm o neînțelegere a harului divin. Nu se identifică cu scopul lui Dumnezeu, nu-i iubește pe locuitorii din Ninive. El este un profet lipsit de bunăvoință, care îi slujește lui Dumnezeu doar atât cât s-a angajat prin contract. Își face datoria, și atât. După ce și-a încheiat treaba, se așază și așteaptă să vadă momentul revărsării anunțatei mâinii a lui Dumnezeu.

Surprinzător însă, predicarea sa este mult mai eficientă decât s-a așteptat. Întreaga cetate este zguduită din punct de vedere moral și cere îndurare. Dumnezeu răspunde și în-

depărtează amenințarea distrugerii. Cele patruzeci de zile trec și cetatea pocăită supraviețuiește.

Anumite teme legate de pocăință în cartea lui Iona surprind prin caracterul lor paradoxal și cuprinzător. Marinarii, dintre care se pare că nici unul nu era evreu, care aveau o teologie limitată și practici de închinare păgâne, se pocăiesc și Dumnezeu le ascultă rugăciunea. Regele cetății Ninive, în cadrul politicii sale despotice, se pocăiește. Locuitorii cetății îl urmează, iar Dumnezeu ascultă rugăciunile lor.

Este evident faptul că pocăința nu necesită o teologie sofisticată sau o anumită corectitudine doctrinală, pentru a fi eficientă. Probabil că pocăința este incompletă și inadecvată, necesitând corectare permanentă, pe măsură ce Dumnezeu, în dragostea Sa, ne descoperă mai mult. Pocăința poate fi un lucru relativ, însă Dumnezeu este în contact cu mult mai mulți oameni decât gândim noi și dorește ca și noi să venim în contact cu aceștia. În mediul urban, cu o populație de o diversitate remarcabilă, putem observa bogăția harului lui Dumnezeu, lucrând asemenea aluatului, transformând oameni și sisteme. Iona nu s-a așteptat să vadă o asemenea manifestare de har, așa că ea a fost ascunsă de ochii lui. Misiunea urbană necesită așteptări deosebite și adesea oferă rezultate neașteptate.

Trebuie să așteptăm ca harul să se manifeste. Să-l așteptăm să se manifeste pe masa noastră de lucru, pe ecranul computerului nostru sau chiar în comitelele noastre. Și trebuie să-l lăsăm să ne încante. Rădeți împreună cu el, lăsați să curgă o lacrimă de bucurie atunci când se manifestă! Pentru că, nu uitați, biserica înaintea datorită harului, tot așa cum mașina înaintea datorită benzinei. Prin har suntem mântuiți și tot prin har slujim.

Indiferent ce credem despre motivele care au stat în spatele predicării lui Iona, nu putem nega eficiența acesteia. La sfârșitul celor

patruzezi de zile, toți locuitorii sunt în sac și cenușă. Când locuitorii cetății se pocăiesc, Dumnezeu este încântat. Dar Iona este dezamăgit și rușinat. Imaginea pe care o are despre Dumnezeu se clatină, iar reputația sa profesională este ruinată. Iona iese din cetate, sperând că Dumnezeu Se va pocăi de bunătatea Sa. Când constată că nimic nu se întâmplă, începe să-și plângă de milă. Greața pe care o are față de acești oameni este atât de profundă, încât nu se poate bucura de salvarea lor. De fapt, este revoltat pe Dumnezeu. „Acum, Doamne, ia-mi viața, căci vreau mai bine să mor decât să trăiesc!”

Motivul reprezintă forța din spatele acțiunilor. Examinându-le cu sinceritate, ne vom cunoaște mai bine pe noi înșine și ne putem pregăti mai bine pentru slujire. Dacă suntem suficient de sinceri, vom cunoaște ce acționăm cu toții pe baza unui amestec de motive. Unele dintre acestea sunt din sfera domeniului religios, ceea ce nu este neapărat un lucru rău. Este doar reacția normală a naturii umane. Iată câteva dintre acestea: dorința de a călători, dorința de aventură, în urma plictiselii, nevoia unei vacanțe de la studii sau de la lucru, sau dorința de a cunoaște alte tradiții culturale, ieșirea dintr-o situație dificilă, dorința sau decizia unui părinte, prieten sau soț, considerente de carieră, o tradiție de familie, atractivitatea ideii de misiune. Biblia ne oferă câteva motive în domeniul religios:

• **Nevoia de lucrători:** „Atunci a zis ucenicilor Săi: 'Mare este secerișul, dar puțini sunt lucrătorii! Rugați dar pe Domnul secerișului să scoată lucrători la secerișul Lui'” (Mat. 9,37.38). Peste două milioane de persoane au o singură șansă de a auzi Evanghelia: doar dacă cineva traversează barierele culturale pentru a ajunge la ei. În același timp, mai puțin de 10% dintre misionarii creștini se concentrează asupra acestei categorii de oameni care nu îl cunosc pe Hristos.

• **Porunca lui Dumnezeu:** „Dacă Mă iubiți, veți păzi poruncile Mele” (Ioan 15,15). Pe lângă porunca misionară din Matei 28,16-20, avem pasaje similare în Fapte 1,8 și Romani 1,14.15.

• **Dragostea pentru Domnul.** Pavel spune, în 2 Corinteni 5,11-16, că dragostea lui Hristos îl constrânge, așa încât el devine un ambasador al Evangheliei.

Constatăm cu bucurie că au și început să sosească formulare completate, pentru evidență în cadrul Biroului pentru Misiunea Externă, în ciuda faptului că au fost trimise cu oarecare întârziere. Cei care s-au înscris pe listă la Congresul Tineretului Adventist de la Timișoara și nu au primit încă formularele sunt rugați să ne scrie și vor primi formularele pe adresa pe care o veți indica (adresa să fie completă). Dacă, între timp, adresa dv. s-a modificat, anunțați-ne care este noua adresă. Cei care nu au fost prezenți la Timișoara și au dorința să lucreze ca misionari pot primi formularele necesare, scriind pe adresa: Biroul pentru Misiunea Externă, str. Plantelor, nr. 12, București, cod 70308.

Colecta specială a Departamentului de Tineret, din 14 martie, va constitui fondul inițial pentru misiune externă, în vederea susținerii primilor misionari români.

• **Misiunea joacă un rol crucial în mântuirea oamenilor.** Remarcați seria de întrebări din Romani 10,14.15: „Dar cum vor chema pe Acela în care n-au crezut? Și cum vor crede în Acela despre care n-au auzit? Și cum vor auzi despre El fără propovăduitor? Și cum vor propovădui, dacă nu sunt trimiși?”

Motivul de mai sus ar trebui să fie suficient de puternic pentru a ne determina să pomim în misiune. Dumnezeu nu ordonă rezultate, dar El așteaptă credincioșie. Rezultatele sunt în mâna Sa, dar dispoziția de a răspunde apelului de a porni în misiune este în mâna noastră.

Ne confruntăm și astăzi cu sindromul Iona. În general, nu ne plac oamenii din orașe sau din zonele lumii a treia, ne este greu să-i acceptăm. Iona vede în Ninive un dușman. El acționează astfel pe baza așa-numitei „mentalități de biserică”, nu pe baza unei „mentalități a Împărăției”. „Mentali-

tatea de biserică” se concentrează asupra nevoilor organizatorice ale bisericii. „Mentalitatea Împărăției” se concentrează asupra întregii Împărății a lui Dumnezeu, asupra tuturor activităților Sale în această lume. „Mentalitatea de biserică” împarte lucrarea lui Dumnezeu în părți izolate. Dar, în cuvintele lui Diertrich Bonhoeffer, „cu cât îl recunoaștem și îl mărturisim mai exclusiv pe Hristos ca Domn, cu atât ne va fi descoperită mai mult întinderea Împărăției Sale.”

Îți place lucrarea lui Dumnezeu? Iubești lumea sau îți este teamă de ea? În ce fel atitudinea pe care o ai față de lume îți influențează slujirea? Te ajută atitudinea pe care o ai față de lume să te amesteci mai ușor, mai iubitor și mai salvator cu cei din lume, sau te izolează față de ea? Dacă, asemenea lui Iona, nu simți încă dragoste pentru cei din lume, dacă simți că nu ești încă pregătit, pornește! Și incredințează harului Său rezultatele.

Advenștii și serviciul militar / Urmare din pagina 11.

care o aveți, vă îndemn să puneți suflet și, cu rugăciune, și sub inspirația Duhului Sfânt, să-i ajutați pe tineri, fără a-i forța, să ia hotărârea care poate să-L onoreze în cel mai înalt grad pe Dumnezeu și să fie o mărturie vie a lui.

• Să păstrăm un bun echilibru și să nu încurajăm sau să declanșăm tensiuni în biserică, lăsând să se înțeleagă că aceia care iau o anumită atitudine cu privire la forma de efectuare a serviciului militar sunt mai buni sau mai păcătoși decât ceilalți. Să ascultăm de îndemnul primit de la Capul bisericii, prin apostolul Pavel, ca, în lucrurile în care am ajuns de aceeași părere, să umblăm la fel, iar în cele în care n-am ajuns încă de aceeași părere (avem dreptul să nu fim de aceeași părere cu privire la unele chestiuni, și totuși să fim una), să lăsăm lucrurile în seama Celui care ne poate ajuta să ajungem de aceeași părere.

Și în tot ce faceți în biserică sfinților, să urmăriți pacea și sfințirea.

Viorel Dima este directorul Departamentului Libertate religioasă al unității și secretar general al Asociației naționale pentru apărarea libertății religioase „Conștiință și Libertate”.

Alexandru Popov (5 mar. 1901 - 18 dec. 1997), pastor pensionar, decanul de vârstă al pastorilor

adventiști din România, s-a născut la Jurilovca, Tulcea. În 1922, s-a predat Domnului, făcând legământ cu El prin botez, apoi și-a consacrat viața slujirii totale și necondiționate față de Dumnezeu și față de semenii.

Și-a început lucrarea în colportaj (1923), apoi s-a dedicat studiului la Institutul Biblic (1928-1933), după absolvirea căruia slujește ca lucrător biblic, secretar de departamente, pastor hirotonit, președinte de conferință (Moldova, 1939-1942, Sibiu, 1949-1951) și din nou pastor la Făgăraș (1951-1955) și Tulcea (1955-1964).

În 1932 s-a căsătorit cu sora Eugenia, cu care a împărțit bucuriile și necazurile vieții timp de 64 de ani, până la 19 noiembrie 1996, când sora a fost chemată la odihnă. Căminul lor a fost binecuvântat de Domnul cu trei copii: Leonard, Larisa și Elvira.

Pavel Făgăraș (15 sep. 1930 - 11 aug. 1997, Lugoj, Timiș) a crescut, asemenea unui „cedru din Liban”, în curtea primei case de rugăciune construite de bunicii lui, pionieri în credința adventă în Lugoj. A primit botezul pe 12 iulie 1947 în biserica adventistă, în care se și căsătorește pe 29 martie 1959. Împreună cu soția, a fost mereu în slujba comunității, până când boala s-a abătut cu violență asupra lui. A suferit cu răbdare, neacuzând dureri și încrezându-se mereu în dragostea lui Dumnezeu.

Vasile Andrieș (13 mai 1927, Dumbrăveni, Suceava - 3 ian. 1997) a intrat în legământ cu Dumnezeu pe 12 septembrie 1958. În anul următor este ales prezbiter, apoi prezbiter cu binecuvântare, contribuind cu toată ființa sa la consolidarea bisericii locale, conducând cu multă abnegație destinele comunității, timp de peste treizeci și șase de ani, fără întrerupere.

În 1942, fratele Popov a fost condamnat de un tribunal din Cernăuți la 25 de ani de muncă silnică, pentru că a refuzat să își renege credința și pe Domnul său.

În 1964, după ce a ieșit la pensie, s-a stabilit la Brașov, unde a slujit ca prezbiter timp de mai mulți ani. Deși ieșit la pensie, n-a încetat să fie activ pe ogorul Evangheliei. Își simțea din plin datoria față de cei care nu-L cunoșteau pe Domnul Hristos și avea pe suflet o „povară specială” pentru cei din poporul său (lipoveni), pe care i-a vizitat în anul 1993, rugându-se insistent să se împace cu Dumnezeu.

Sfârșitul anului 1997 și al Săptămânii de rugăciune au însemnat și sfârșitul alergării pentru acest slujitor neobosit. Duminică, 21 decembrie 1997, frați și surori din cele trei comunități din Brașov, precum și din împrejurimi, l-au condus cu regret pe fratele Popov la locul odihnei în patul de pulbere, cu speranța că momentul revederii este foarte aproape. Cuvintele de mângâiere și de speranță au fost rostite de frații Bocăneanu Adrian, președintele Uniunii, Orban Adalbert, profesor la Institutul Teologic, și Victor Zgonea, președintele Conferinței Transilvania de sud.

A semănat Cuvântul Adevărului în orice ocazie, în orice vreme și în orice condiții. Influența sa a lăsat urme adânci în viața bisericii locale, îndeosebi practica potrivit căreia serviciul divin de vineri seara, în comunitate, să înceapă exact la apusul soarelui. După o scurtă suferință, inima sa a încetat să mai bată, doar cu câteva clipe înainte de apusul soarelui, în ziua de vineri, 3 ianuarie 1997.

Victor Stănoiu (10 aug. 1944, Slatina, Olt - 19 mai 1997) a primit botezul la vârsta de 14 ani. În anul 1969, întemeiază un cămin și are doi copii, Liana și Ovidiu. Din anul 1985, locuiește cu familia în Germania. Își ia timp să facă studii biblice și seminarii Apocalipsa, câștigând suflete pentru Domnul, dintre românii care lucrau acolo. În ziua de 19 mai 1997, face ultima călătorie din România spre Germania. În Ungaria, viața îi este curmată de un accident de cir-

Traian Nicolaescu (4 dec. 1926, Runcu, Dâmbovița - 29 oct. 1997, Târgoviște, Dâmbovița) a fost botezat în biserica

adventistă la vârsta de 15 ani și s-a implicat în activitatea comunității locale. La 19 ani, a fost ales prezbiter în comunitatea Bădeni, Dâmbovița. În anul 1945, s-a înscris la Institutul Biblic Stupini Brașov, pe care l-a absolvit în anul 1949.

În anul 1951, a fost încorporat la Timișoara, iar după o lună, a fost încazarmat și urmărit pe motive religioase. A fost condamnat la cinci ani de închisoare, din care a executat doi ani și șapte luni. În 1955 a fost angajat ca pastor evanghelist, la Roșiori de Vede, și apoi a lucrat în diferite districte. Pe 20 iunie 1962, a fost hirotonit ca pastor la Zimnicea. În 1956, s-a căsătorit. A avut trei copii.

În anul 1990, a înființat Asociația Foștilor Deținuți Politici pe Motive de Conștiință, al cărei președinte a fost până în momentul decesului. A aparținut Asociației Foștilor Deținuți Politici din România.

Înmormântarea a avut loc pe 31 mai 1997, la Râmnicu Vâlcea, unde locuise înaintea plecării din țară.

Maria Timofte (5 sep. 1936 - 9 iun. 1997, Deleni-Ciorțești, Iași). A fost botezată la 16 ani, iar la 19 ani s-a căsătorit cu fratele Vasile Timofte și au avut trei copii. Sora Maria i-a slujit cu dragoste pe toți semenii săi. Timp de 18 ani, a fost diaconesă. A suportat fără murmurare suferința fizică timp de trei ani. În ultimele săptămâni din viață a cântat și s-a rugat, i-a sfătuit și încurajat pe toți cei cu care vorbea, exprimându-și deplina încredere că va învia la revedere Domnului Hristos.

Livia Cătinean (18 dec. 1925 - 1 noi. 1997), din comunitatea Ocița, Bistrița-Năsăud, a fost botezată în biserica adventistă în anul 1956. A crescut opt copii, dintre care șapte trăiesc și fac parte, de asemenea, din biserica adventistă.